

Hoa Nở Làng Tôi

Thủy Điền

Chương 1

Mộng ước tuổi thơ

Mẹ nó hỏi? Nhân này làm cái gì mà ngày nào cũng vẽ ngoằn ngoèo dưới nền đất, rồi chấp tay sau lưng đi tới, đi lui như người mất hồn vậy Nhân.

Đâu có gì đâu mẹ, ngồi buồn vẽ vài ba cái hình cho vui vậy thôi. Lát nữa quyết sân, sẵn tay con quơ sơ một cái là bằng phẳng trở lại ngay.

Mày coi vào múc cho mẹ hai lu nước, có tắm heo và rửa mấy cái chén ngay đi. Dạ, con vào liền.

Năm nay nó mười sáu tuổi, vừa học hết lớp mười thì nghỉ. Lẽ ra nó phải học tiếp cho xong cấp ba, nhưng gì hoàn cảnh nhà nghèo quá, không đủ tiền đi học. Ba nó thì mất sớm, lúc nó vừa lên tám tuổi, mẹ nó chỉ sống bằng nghề đan giỏ xách, lầy lắt qua ngày. Tài sản cố định chỉ là một con heo và năm ba con gà chạy loanh quanh sau nhà, khi bán con này xong, thì bà gầy con khác. Cứ thế và cứ thế, nên mẹ nó dù muốn cho nó học tiếp bằng người ta, nhưng không thể nào thực hiện được. Nó thừa hiểu điều đó và không bao giờ trách hờn mẹ.

Tuy học hành chưa đến nơi, đến chốn. Nhưng mộng ước nó từ lúc học lớp tám là muốn quê hương mình có cái gì độc đáo hơn những nơi khác. Một ý tưởng khác thường hơn những đứa trẻ cùng lứa. Hằng ngày sau khi đi học về, phụ giúp công việc nhà xong, số thời gian còn lại nó thường hay mần mò đến những ngôi nhà trong xóm có trồng cây bông giấy, tò mò hỏi đơn, hỏi ren cách trồng, rệp cây. Nó hỏi đến nỗi người chủ nhà bực mình và bảo rằng. Mày là con nít mà hỏi chi lắm thế. Nó cười cười, nhẹ giọng và bảo, nó muốn biết và trồng thử trước nhà cho đẹp. Qua những lần giao du như thế, người ta thấy nó nhỏ, thật lòng và tội nghiệp, nên cho một cây về trồng thử. Vậy mà léo đẻo nó xin được tổng cộng bốn cây và mang về nhà trồng. Mẹ nó thấy nó dọn dẹp trước sân một khoảng đất trống, sạch sẽ. Nên hỏi? Mày định làm cái gì nữa vậy Nhân.

-Dạ, con định trồng vài cây bông giấy cho nhà mình đẹp xinh ra. Mẹ nó bảo.

*Thôi đi con, trồng chi cho chật chội thêm, nhà mình nghèo, có trồng cả sân cũng chẳng ai thèm ngắm đâu con. Mà cây bông giấy đâu con trồng?

- Dạ mấy bác cho con bốn cây, con sẽ trồng thử, nếu sống, ra hoa thì mình ngắm cho vui. Còn không may, chết thì thôi, đâu có tốn một xu nào đâu mẹ. Mẹ nó bỏ đi và nói.

* Tùy mày, muốn làm gì thì làm.

Nó xách cái thúng đi sang nhà hàng xóm xin một ít phân chuồng, về đào bốn cái lỗ và trồng rất ngay ngắn. Bốn cây bốn màu sắc khác nhau trắng, vàng, cam và hồng.

Người ta dặn nó một ngày chỉ tưới một lần vào lúc sáng sớm. Nó làm theo y trang mỗi ngày trước khi đi học.

Đúng ba tháng sau, bốn cây bông giấy phát triển xanh um, tốt tươi và bắt đầu ra hoa. Ai ai đi ngang qua nhà nó cũng đều bảo, thằng Nhân này có tay trồng bông thật, bốn cây giống nhau không khác tí nào cả. Nó được người ta khen, nên hứng chí và mừng thầm trong bụng. Đến tháng thứ tư, bông bắt đầu nở sum suê, sắc hoa rực rỡ, trông rất đẹp mắt vô cùng. Xong, nó đi thu gom những tàn tre gai người ta bỏ, mang về kết thành hàng rào không cho ai đụng phá. Và, chờ tròn một năm, khi cây bông thật sự vững chắc và thành hình. Rồi lê la đi hỏi tiếp cách ương và rệp cây. Những người láng giềng thấy nó làm nên chuyện, bèn chỉ một vài bí quyết nhà nghề và còn hứa hẹn, nếu mày làm không thành công sẽ cho cây giống khác. Nó mừng quá và cảm ơn lia lịa, rồi về thử nghiệm.

Bước đầu, nó rệp cây màu trắng và màu vàng chung, rồi cây màu hồng và màu cam chung. Xong xuôi nó chờ tiếp đến bốn tháng sau. Quả thật, kết quả như mong đợi, bốn cây bông của nó bây giờ nở ra đủ sắc màu. Trông tuyệt đẹp và ngộ nghĩnh. Có lần một ông nhà giàu ngoài chợ nghe đồn thằng Nhân có bốn cây bông giấy đẹp lắm, ông lái chiếc Hon-da vào nhà nó gạn mua với giá hai trăm đồng, số tiền tuy khá lớn, nhưng nó nhất định không chịu bán. Xung quanh, ai cũng hối thúc bán đi Nhân. Nó bảo không là không, mẹ nó nhiều lần cũng muốn khuyên nó bán đi, nhưng không dám hé lời.

Hiện tại mọi việc thử nghiệm xem như tạm thành công. Bây giờ nó cứ ngồi vẽ họa dưới đất một mô hình và chấp tay sau lưng đi tới, đi lui suy ngẫm. Tâm trí nó nhiều lúc như rơi vào nhà thương điên ở Long thành. Cứ thần thần, thơ thơ không còn chú tâm vào những việc khác. Bởi thế, mẹ nó thường hay rầy la, nhưng nó chẳng hề trả lời, trả vốn vì cả.

Nó cương quyết muốn thực hiện mộng ước của nó ngay. Là làm sao cả một cái Xã nó đang ở biến thành một rừng bông giấy. Muốn thì muốn vậy, nhưng nó thừa hiểu, nó là trẻ con, lời nói hay sự bàn luận của nó chẳng có người nào tin và nghe theo. Mặc dù, nó đã chứng minh cho thiên hạ thấy, là nó trồng được bốn cây bông giấy tuyệt vời trước sân nhà. Nó cứ suy nghĩ mãi và tìm mọi cách chui vào Ủy ban nhân dân xã, may ra quen biết, va chạm với Chính quyền thì mới hầu thực hiện được ước mơ của mình. Còn đứng ngoài Ủy ban mà có la lớn, la to cách nào đi nữa, thì cũng chẳng ai thèm nghe, thậm chí còn cho là khùng điên nữa là khác.

Năm nó gần mười bảy tuổi, nó lê la sang nhà ông Trưởng thôn, xin tình nguyện gia nhập vào đội Du kích bảo vệ thôn. Ông trưởng thôn hỏi? Mày suy nghĩ kỹ chưa Nhân và có hỏi, cũng như xin phép mẹ mày chưa? Nó bảo, suy nghĩ thì cháu đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, còn hỏi mẹ cháu thì cháu chưa dám hỏi. Ông Trưởng thôn nói tiếp, nếu mày quyết định thì tao bằng lòng và phải về hỏi lại mẹ mày cho đảng hoàng, nếu bà ưng khi nào mày đúng mười bảy tuổi bác sẽ cho cháu gia nhập vào đội Du kích ngay. Đó là bác ưu tiên cho cháu, ngoài ra đúng mười tám tuổi mới được gia nhập.

Nó về nhà mấy hôm, còn đang đắn đo, do dự không biết nói ra mẹ mình có ưng bụng không hay là bị bà mắng cho một trận tơi bời. Không ngờ ! Một hôm nó đi vắng, ông Trưởng thôn phồng tay trên, sang nhà nó tâu hết mọi chuyện cho mẹ nó nghe. Ngõ mẹ

nó phản đối, ai ngờ ! Mẹ nó đồng ý và còn nói. Nếu được bác cho cháu gia nhập vào đội Du kích bảo vệ thôn thì quá tốt, còn ở nhà miết tôi thấy nó dường như không bình thường và có thể xảy ra những chuyện không hay. Ý bà muốn nó luôn có bổn phận và trách nhiệm. Vì người có trách nhiệm dù sao vẫn là một con người tốt và có ích cho xã hội.

Một hôm, ông cho người mời nó sang nhà và kể cho nó nghe. Rằng mẹ cháu đã đồng ý. Nó mừng ra mặt, mà ở nhà mẹ nó chưa bao giờ nói với nó vấn đề gì. Ông nói tiếp. Bác sẽ làm Hồ sơ và gửi ra Ủy ban cứu xét và cháu cũng chuẩn bị tin thần trước đi.

Đúng như những gì ông đã hứa, nó vừa tròn mười bảy tuổi là ông giao nó một cây súng và chỉ cách sử dụng như thế nào. Thoạt đầu nó chỉ là một Cận vệ và kiêm luôn Thư ký cho ông, vì trình độ học vấn của nó đã qua lớp mười. Đi đâu và làm việc gì nó cũng kè kè bên ông, ông không cho nó đi tuần tra trong thôn như bao Du kích khác, bởi nó còn nhỏ và chưa có kinh nghiệm.

Mỗi lần ông đi họp ngoài xã, nó đều có mặt để ghi chép, nên nó cũng dần dần quen biết nhiều người. Ai ai cũng trêu ông Trưởng thôn còn ngon hơn ông Chủ tịch Xã nữa, đi đâu cũng có bảo vệ theo sau. Ông Trưởng thôn cười, cậu ta có học và luôn phụ tôi làm tốt công việc. Trải qua gần một năm làm việc với ông dần dần quen nước, quen cái nó thỏ thẻ với ông Trưởng thôn về ước mơ của nó. Ông Trưởng thôn không bàn vào, mà cũng chẳng bàn ra, cứ ò ề về Tài chính. Cháu biết tình hình hiện tại ở đâu cũng vậy, làm việc gì cũng phải có tiền mới làm được và còn chờ sự chỉ đạo của cấp trên, khó khăn lắm cháu à. Nó lặng thinh và nắm được cái khó khăn của Chính quyền là tiền, nên mừng trong bụng và nói, cháu có ý kiến thế thôi, còn như sự thể bác vừa nêu thì đành chịu. Vì rõ ràng nó biết trồng loại bông giấy không mất nhiều tiền và chỉ tốn công sức mà thôi.

Sau một năm, có một số Du kích thôn lần lượt lên đường đi Nghĩa vụ quân sự, ông đôn nó lên làm Trưởng đội Du kích thôn và không còn kẻ cận bên ông nữa. Ban ngày, cũng như ban đêm, tùy tình hình nó hay dẫn một toán Du kích đi tuần tra trong thôn. Một ông bạn già cho bông nó ngày trước, thường hay mời nó vào nhà uống trà và nói. Kể từ ngày cháu làm Trưởng bảo vệ ở đây các bác thấy tình hình thôn mình an ninh hơn, trộm cướp không còn lé hánh nữa, cố lên đi Nhân. Bà con sẽ ủng hộ cháu hết mình. Nó thấy công việc nó làm càng lúc, càng tốt, lòng dân càng lúc, càng ủng hộ, nó nghĩ, nếu nay mai mình thực hiện công việc trồng cây bông giấy có lẽ họ cũng ủng hộ mình thôi.

Kỳ gọi Nghĩa vụ quân sự đợt hai, rất nhiều thanh niên xã phải lên đường, nhưng nó thì không được gọi vì lý do là con gia đình Ngụy. Nên họ điều nó về làm Du kích xã. Công tác Du kích xã được gần một năm, nó lợi dụng cơ hội, thỏ thẻ vấn đề trồng bông giấy với ông Chủ tịch xã. Nó ngờ, ông sẽ có những ý tưởng giống nó hay hay hơn, ai ngờ ! Ông ta trả lời giống hệt như ông Trưởng thôn hồi năm trước và còn tệ hại hơn khi ông nói. Xã mình xưa nay nó là như vậy, bây giờ có bày biện ra việc này, biết có ai hưởng ứng không? Có khi còn bị cấp trên phiền hà nữa là khác. Nó nghĩ trong bụng mà không dám nói ra. Trời đất. Chưa làm mà sợ hư, sợ hỏng, làm mà cứ sợ người khác phê bình thì thành công thế nào được. Thua keo này, ta cố gắng gầy keo khác chứ may ra, mới tiến bộ và khấm khá hơn. Rồi tự hỏi? Cái đà này mãi thì chết mất và biết bao giờ ai biết đến Xã mình có cái gì đặc biệt và độc đáo chứ.

Thời gian- rồi thời gian. Chính phủ đưa ra chương trình Bảo vệ môi trường. Ông Chủ tịch bàn bạc và tìm người giữ chức vụ này, kết cuộc không có ai đảm nhận. Lúc ấy nó đang làm Xã đội phó Du kích, được ông Chủ tịch gọi lên và phân cho chức vụ phó ban Bảo vệ môi trường. Lẽ ra, với khả năng làm việc của nó, có thể nó đã nắm giữ chức Trưởng ban này, Trưởng ban nọ từ lâu, nhưng gì Lý lịch quá lờ nhòe màu vàng nhiều hơn màu đỏ. Nên luôn luôn phải giữ chức phó. Đây là sự ưu đãi tối đa của Ủy ban rồi. Khi ông Chủ tịch trao Quyết định cho nó, nó vui vẻ và nhận công việc. Rất tiếc là trong thời gian làm việc dưới sự chỉ đạo của một Trưởng ban, nó gặp rất nhiều khó khăn về mặt đóng góp ý kiến và chỉ biết thừa hành. Nhiệm vụ của nó cao lắm là đơn đốc bà con hãy thực hiện nếp sống văn minh như giữ gìn sạch sẽ đường phố, không phá hoại cây xanh và trồng nhiều canh xanh khác thêm, tổ chức những thùng rác công cộng cho hợp vệ sinh, ngoài ra không còn vấn đề gì khác để làm.

Không may, vừa làm được sáu tháng tình hình xã thấy cũng khả quan lên nhiều, nói chung ruồi muỗi giảm dần, đường xá khang trang, lịch sự. Bỗng dưng một cái, ông Trưởng ban ngã bệnh ung thư gan. Có lẽ, vì trong thời gian qua ông uống rượu nhiều quá. Mọi công việc coi như bị đình trệ, không có người ban lệnh, thấy ông nằm Viện lâu quá và không có khả năng trở lại nhiệm sở, nên ông Chủ tịch đành lấy ý kiến chung của Hội đồng nhân dân Xã và bầu nó vào chức vụ Trưởng ban Bảo vệ môi trường. Đứng trước Hội đồng nó thề sẽ làm tròn bổn phận của một Trưởng ban, mặc dầu nó chẳng có Đoàn, Đảng gì cả. Nó làm việc rất tích cực, người ngoài nhìn vào cứ ngỡ nó như là một Đảng viên gương mẫu không hơn, không kém.

Ba ngày sau khi nhận chức, nó trình lên Chủ tịch Xã những phương án nó dự định làm trong tương lai. Ông Chủ tịch nhận và hai ngày sau trả lời. Rằng phương án thì rất hay, nhưng không được phép thực hiện. Lý do: Xã không có Tài chính cho phương án này. Khi nghe ông nói xong nó bàng hoàng choáng váng, thế là mộng ước tan tành theo mây khói. Về nhà nó suy nghĩ mãi và nhất định không chịu thua, nên tìm cách khác.

Tuần sau nó chờ ông Chủ tịch vui vẻ, nó bàn bạc với ông tiếp. Nó nói, nó chỉ cần một diện tích đất công mà không cần tiền Ủy ban. Ông Chủ tịch trả lời? Đất thì có, còn tiền không có anh lấy gì làm. Nó bảo nó luân chuyển được. Ông nói tiếp, anh đi vay tiền người ta sao? Thành công thì không nói gì, nếu thất bại họ kéo nhau đứng trước Xã đòi tôi à. Anh suy nghĩ lại đi. Nó nói không phải thế, miễn có đất công là nó sẽ vận động một số người giúp đỡ nó, công không. Ông Chủ tịch nghe qua đứng suy nghĩ một hồi, thôi được, tôi sẽ cấp đất cho anh và anh phải ký nhận lãnh trách nhiệm mọi sự rủi ro. Anh có chịu không? Nó dạ và ký vào giấy Quyết định. Nó dám làm như thế, là gì nó không vay mượn ai một đồng xu nào cả. Cũng may cho nó, là Xã vừa tiếp thu một căn hộ và một mẫu đất của một tay Thương gia vừa bỏ đi vượt biên cách đây một năm. Nên có nhà và đất cấp cho nó, còn không có căn nhà ấy và mẫu đất ấy thì Xã cũng bó tay và nó cũng chịu thua luôn. Khi nhận Quyết định xong nó mừng quá, chạy về khoe với bốn ông bạn già và nhờ các ông này giúp đỡ, hỗ trợ. Các ông thấy nó còn trẻ mà nhiệt tình với dân, với Xã nên các ông ủng hộ ngay. Các ông cung cấp một số cây giống và làm một ngày ba tiếng đồng hồ không ăn lương, cho đến khi nào công việc tạm thành hình. Sau khi bàn bạc với bốn ông bạn già xong, nó nhờ người vẽ bảng hiệu treo trước nhà mang tên

„Trung tâm sản xuất và cung cấp cây Bông Giấy giống „

Chương 2

„Trung tâm sản xuất và cung cấp cây Bông Giấy giống “

Thành viên gồm có:

Nguyễn Thanh Nhân, Trưởng ban Bảo vệ môi trường kiêm Giám đốc Trung tâm

Lê Văn Sự, Phó Giám đốc và kiêm nhân viên cung cấp cây giống

Nguyễn Ngọc Minh, nhân viên Kỹ thuật

Nguyễn Văn Thế, nhân viên Kỹ thuật

Phạm Thái Hoàng, nhân viên Kỹ thuật

Tài khoản, không

Vật liệu ban đầu, do bốn nhân viên Kỹ thuật tự nguyện cung cấp.

Trung tâm đã có, nó sau giờ làm việc ở Xã về, hoạt động âm thầm phụ giúp mấy ông bạn già làm đủ thứ việc như, ương cây, rệp cây, rông rã gần bốn tháng trời. Bây giờ, hiện tại nó có hơn một ngàn cây con đang lúng phúng lá. Trong thời gian này ông Chủ tịch thường hỏi? Công việc tới đâu rồi Nhân. Nó trả lời, dạ tạm ổn rồi Chủ tịch, chỉ chờ một tháng nữa ra nụ là em cho khánh thành ngay. Ông chủ tịch động viên, cố gắng nha Nhân, anh thông báo các cơ quan sơ sơ rồi đó. Dạ Chủ tịch khỏi lo, em làm được mà. Anh tin ở em.

Trước khi khai mạc Trung tâm, các ông bạn già cho mượn một số chậu bông giấy trưng bày trước Trung tâm rất thịnh soạn, cộng hơn một ngàn cây con đang sắp có bông được để theo thứ tự trong rất đẹp mắt.

Hôm nay là ngày khánh thành, nó mời tất cả đại diện cơ quan trong Xã đến tham dự và làm sẵn bốn bằng khen để tặng thưởng bốn ông bạn già đã bỏ công sức trong những ngày đầu. Ngoài ra không có mời đại diện Huyện và các nhà Hào tâm. Ý nó là dành những người này vào kỳ sau vì cơ sở còn quá mới mẻ. Đúng tám giờ nó tuyên bố khai mạc.

Ông Chủ tịch đọc diễn văn, ông khen ngợi đủ thứ và kêu gọi các cơ quan ban ngành hãy ủng hộ chương trình của ban Bảo vệ môi trường, nhằm tiếp sức đưa Xã chúng ta tiến sang một bước ngoặt mới.

Sau đó đến nó, tuy chưa có kinh nghiệm đứng trước đám đông, nhưng nó cũng cố nặn ra những lời lẽ văn chương để giới thiệu Trung tâm và kêu gọi mọi người cùng ủng hộ. Thiên hạ thấy nó vừa run. vừa vui vẻ chân tình và vỗ tay thật nồng nhiệt. Kể đến nó mời ông Chủ tịch trao bằng khen cho bốn ông bạn già. Nó đứng kế bên vỗ tay như cảm ơn vác vác này. Cuối cùng nó mạnh dạng tuyên bố một câu Lịch sử. Tôi hứa, đúng sáu tháng nữa trước cửa các Cơ quan ban ngành của Xã đều có những chậu bông hay những hàng rào bông giấy đầy sắc màu. Các đại diện cơ quan vỗ tay thật lâu như tin tưởng và cảm ơn. Đồng thời mọi người cầm một bao thơ ủng hộ bỏ vào thùng. Buổi tiệc hôm ấy nó làm một con Cây và vài chục lít rượu để mời bà con nhậu quất cần câu, có người về không nổi. Sau lễ khai trương nó nhờ một số Du kích mang trả những chậu bông về chỗ cũ. Bốn ông bạn già cầm bốn bằng khen khoái chí và nói. Nhân cháu làm mấy bác hãnh diện vô cùng đó Nhân. Nó trả lời, Trung tâm này thành hình là nhờ công của các bác, riêng cháu chỉ là người có ý tưởng mà thôi.

Trong buổi tiệc thiên hạ vừa ăn, vừa xì xào ông Nhân này tuổi trẻ tài cao, rất tiếc là ông ta không được nằm trong Xã ủy.

Đúng như lời hứa trong ngày khai trương chỉ năm tháng sau, các cây bông giấy lớn cao và bắt đầu ra nụ, nó ra lệnh cho nhân viên ban Bảo vệ môi trường mang số lượng cây cần dùng trồng hết các Cơ quan của Xã. Bà con đi chợ, qua đường ai ai cũng ngạc nhiên khi thấy Xã tự đứng trồng quá trời, quá đất cây bông giấy. Rồi người này, đồn đại người kia dần hồi cả Xã ai cũng đều biết, Xã bây giờ có Trung tâm sản xuất cây bông giấy giống. Loại cây này tuy đơn giản, đơn thuần, nhưng bình thường không ai nghĩ đến nó. Bỗng dưng nó hiện hữu và mang đầy sắc hoa khiến mọi người giật mình, rồi tự nhiên quan tâm đến nó.

Ròng rã một tháng trời, nhân viên ban môi trường tự tay chăm sóc từ li, từ tí nay ra hoa, trở nhụy thật xinh đẹp vô cùng. Nào vàng, nào trắng, nào cam, nào hồng sum suê. Sáng nào vào cơ quan làm việc, nó ngồi nhìn ra cửa sổ mà thấy lòng vui vô hạn. Rồi nó tưởng tượng xa hơn hằng ngày bao nhiêu chuyến xe từ Sài-gòn đi Lục tỉnh và ngược lại. Có lẽ họ sẽ khen quê mình nhiều lắm nhỉ.

Sau khi cây bông giấy thành hình, nó viết thư và nhờ Chủ tịch ký gởi đi hết tất cả cơ quan ban ngành là mỗi cơ quan phải tự chăm sóc và giữ lấy. Vì ban Bảo vệ môi trường còn phải vận động quần chúng trồng tiếp.

Ở Trung tâm, bắt đầu có quỹ, là nhờ ngày khai mạc người ta ủng hộ chút ít, nên nó muốn được thêm hai nhân viên mới vào để phụ giúp bốn ông bạn già. Trung tâm bây giờ kể cả nó là bảy người nên số lượng cây giống càng ngày càng tăng thêm. Mặc khác nó kêu gọi nhân dân mang những thứ thừa thải như rác rến đem vào Trung tâm ủ thành những đống phân hữu cơ. Chính nhờ lẽ ấy mà tệ trạng quảng bữa bãi ngoài đường, giảm đi rất nhiều và Xã trở nên sạch sẽ hơn xưa.

Ngày 15 tháng 08 Ủy ban họp bàn tổ chức ngày lễ 2 tháng 9, sẵn dịp ông Chủ tịch thông báo thêm một tin vui là Huyện vừa gởi giấy khen Xã ta, là một Xã đứng đầu trong phong trào thực hiện nếp sống văn minh. Đồng thời ông cũng đề nghị cấp Ủy khen tặng nó một giấy khen dành riêng cho những Cán bộ tích cực trong công tác. Cả Hội trường vỗ tay hoan nghênh. Nó ngồi vừa hãnh diện, vừa đỏ mặt và ngại ngùng trước những người đồng nghiệp.

Chiều về nó ngồi bên mâm cơm cùng mẹ nó, nó kể lại câu chuyện xảy ra ngày hôm nay. Mẹ nó chẳng khen mà dường như không hài lòng và nói. Con làm cái gì cũng vừa phải thôi, không khéo phiền hà lắm con. Con tốt là mẹ mừng, nhưng phải cẩn thận.

Nó nói, mẹ nói đúng, nhưng con chẳng sợ gì hết, con làm việc cho dân, cho Xã, con đâu có hưởng lợi hay móc ngoặc vì đâu, con chỉ mang về cho mẹ với đồng lương như bao Cán bộ khác. Điển hình là hai mẹ con mình đang ngồi ăn mấy miếng tàu hũ chiên và một đĩa rau luộc chấm nước tương. Con chẳng ăn năm trâu, bảy bò hay ăn chận kẻ khác, con không gì phải ngại. Mục đích của con tham gia Chính quyền là hầu giải quyết được nguyện vọng và ước mơ của mình thôi mẹ, khi thành công rồi, con sẽ về bên mẹ cho đến suốt cuộc đời. Con nói thế thì mẹ an tâm. Và con cũng nói cho mẹ thêm rằng, hiện tại con đang bước vào giai đoạn thứ hai. Giai đoạn này rất khó khăn,

khi con phải đề cập đến tiền trước bàn dân thiên hạ. Nếu họ hiểu cho thì tốt, còn không thì chẳng biết thế nào.

Chương 3

Vận động Cán bộ, Công nhân viên chức và các Mạnh thường quân

Trước khi bước vào giai đoạn hai, nó xin lịch gặp Chủ tịch một tiếng đồng hồ để bàn công việc. Chủ tịch nhận lời và một ngày giữa tháng 9 họ gặp nhau. Ông Chủ tịch hỏi? Anh cần gì ở tôi mà đến một giờ đồng hồ thế. Thưa Chủ tịch chuyện rất hệ trọng và dài dòng, vì như lần trước, khi tôi mang bông đi trồng khắp Xã, mà không thu đồng nào của ai hết thì không có vấn đề gì. Còn lần này tôi định bán cho các Cán bộ, Công nhân viên tôi ngại họ cho tôi là một kẻ bắt đầu kinh doanh. Anh nói đúng, ta phải cẩn thận trước thì hay hơn. Mỗi khi đụng tới tiền thì rắc rối lắm Nhân à. Dạ, em biết nên mới gặp Chủ tịch hôm nay. Và anh lấy tiền đó để dùng vào trường hợp nào, lúc trước anh nói với tôi là không cần tiền kia mà? Thưa Chủ tịch đúng thế, nhưng kế hoạch thứ hai này muốn bán là nhằm trả tiền cho một số công nhân viên mới và mua thêm nhiều vật dụng để gây cây giống thật nhiều và sẽ dự trữ cho giai đoạn ba là biểu không cho những hộ dân nghèo. Có thể, sự ủng hộ cũng như sự phát triển sẽ đồng bộ hơn. Anh định giai đoạn ba cho không hết sao? Dạ thưa đúng đấy Chủ tịch, bởi vì em thấy họ nghèo quá, nếu bán em e họ không mua, mà khi không mua thì làm sao hoa nở toàn Xã được Chủ tịch. Kết quả nó sẽ bị lổm chổm. Đúng, khó nhí, mà anh định bán cho Cán bộ, Công nhân viên bao nhiêu một cây? Dạ chỉ một đồng. Còn thương gia, nhà giàu? Ta chỉ nói họ ủng hộ và có thể nhiều hơn một đồng. Kỳ này anh cho sản xuất bao nhiêu cây? Dạ năm ngàn cây trước đã, vì địa bàn Xã ta tương đối rộng và nhiều con đường hẻm nhỏ quá. Thôi được, tôi sẽ giúp anh. Dạ bằng cách nào? Tôi sẽ viết thông báo gửi toàn Xã trước, cả Cán bộ và Công nhân viên lẫn người dân luôn một thể. Hy vọng, họ sẽ ủng hộ và anh cũng đỡ bớt phần khó khăn khi bán những cây giống. Dạ cảm ơn Chủ tịch đã quan tâm.

Thật đúng như lời ông Chủ tịch nói, năm ngày sau, thiên hạ ùng ùng đến Trung tâm ương cây mua sạch sẽ, thậm chí còn thiếu bán phải hẹn đến kỳ sau. Trong vòng nửa tháng Trung tâm phải mượn thêm ba người nữa thì mới chạy hết công việc. Những người này lần lượt thay bốn ông bạn già vì họ đã phục vụ gần cả năm nay rồi, mà chẳng hưởng một đồng lương nào của Xã.

Đợt bán vừa qua cộng số tiền các thương gia ủng hộ lên đến gần mười ngàn đồng. Một con số không phải ít. Nó mang hết số tiền ấy ra trao cho ngân quỹ Xã và Xã phải có bốn phen trả lương cho năm Nhân viên Kỹ thuật như bao Công nhân viên khác. Ông Chủ tịch rất hài lòng và tất cả Cán bộ công nhân viên trong Xã chẳng nghe ai phàn nàn một lời nào cả. Sau khi trao số tiền ra về, người nó nhẹ nhõm như bay trên tám tầng mây trắng.

Đêm ấy, nó về tâm sự với mẹ nó, mẹ nó vui vẻ ra ngay, không cần nhằn như lúc đầu và nói, thà vậy đi con, để tối về ngủ cho yên giấc.

Mỗi ngày sáng đi làm, chiều về dọc qua mấy con đường và bao dãy nhà, nó thấy những cây bông giấy mọc dần, mọc dần và xanh dần, xanh dần lòng nó như muốn nở trăm hoa, ngàn sắc. Nó sung sướng và tự hào vô kể và dường như là một động lực, cứ thôi thúc nó đi làm việc mà không mệt mỏi để nhìn ngắm một rừng hoa.

Thời gian chờ đợi để cây bông giấy ra hoa như lần trước, đều phải mất một tháng, hai tháng. Nó cố chờ và chờ nhiều hơn người trồng cây hoa ấy. Nhưng cái gì rồi cũng đến, đúng hai tháng sau, cả Xã, nơi nào cũng thấy những cây bông giấy xinh tươi, đầy màu sắc, lộng lẫy cộng những đàn Ong, đàn Bướm đang vo ve bên những nhụy hoa vào sáng sớm.

Ông Chủ tịch thỉnh thoảng cho mời nó vào văn phòng và khen. Tôi bây giờ thật sự phục tài anh đó rồi anh Nhân, anh dám nghĩ, dám làm. Anh đúng thật tuổi trẻ, tài cao. Dạ thưa Chủ tịch quá khen, em mà tài cáng gì, chẳng qua lúc nhỏ em thấy quê hương người ta có những đặc thù này, đặc thù nọ mà quê mình chưa có gì hết, nên em trăn trở và nghĩ ra thế thôi. Nhưng anh hay hơn người khác ở chỗ, là vừa biết làm đẹp quê hương và biết làm kinh tế nữa. Thế mới gọi anh là người có tài. Và tôi cũng xin nói thêm để anh biết, là khoảng một tuần nay ông Chủ tịch Huyện có ngang qua đây, thấy lạ và khen cả tôi lẫn anh đó. Ông nói, ông sẽ động viên các xã khác bắt chước anh, nhưng làm những mô hình khác. À Nhân này, chừng nào em định cho khởi động giai đoạn ba? Dạ thưa Chủ tịch khoảng ba tháng nữa, vì phải chờ cây bông con thật sự vững chắc thì mới dám giao cho dân. Em sợ còn nhỏ quá họ chăm sóc không kỹ thì uổng công ta mất. Anh nghĩ cũng đúng, thôi về lo tiếp tục công việc đi. Chúc anh thành công. Dạ, cảm ơn Chủ tịch.

Bước ra khỏi văn phòng Chủ tịch. Nó cứ suy nghĩ về những công việc sắp tới, rồi vỗ tay vào trán. Sau mình ngu quá khi không vác hết mười ngàn bạc giao hết cho Xã mà không giữ lại chút ít để khi cần có dùng ngay. Tức thật, có lẽ vì quá sợ tiếng dèm pha nên mới đưa hết số tiền trên. Nhưng không sao, nếu có gì trắc trở mình sẽ nói với Chủ tịch. Chẳng lẽ ông ta nói lơ hay sao.

Vừa làm việc ngoài Xã một ngày tám tiếng, có khi nhiều hơn. Nhưng ngày nào nó cũng cố tạt qua Trung tâm một lần, xem anh em làm việc như thế nào. Thì ra được sự báo cáo là cây giống thành công trước dự định. Có nghĩa là chỉ cần một tháng nữa thôi là có biểu cho người dân nghèo được rồi. Nó mừng quá và vội cho Chủ tịch hay đồng thời nhờ Chủ tịch ký Quyết định nó được phép triệu tập bốn Trưởng thôn trong những ngày sắp tới để thực hiện cuộc tập hợp dân.

Chủ tịch đồng ý và ngày 01 tháng 04 là ngày họp trọng thể giữa ban Bảo vệ môi trường và bốn vị Trưởng thôn.

Trong cuộc họp nó nêu ra những điểm chính như sau:

- 1- Là tập hợp những hộ nghèo trong thôn
- 2- Phát động phong trào trồng cây bông giấy
- 3- Cây giống được biểu không
- 4- Cách trồng và bảo vệ cây bông giấy
- 5- Địa điểm trồng
- 6- Thời gian nhận cây giống

7- Số lượng được biểu.

Về vấn đề tập hợp những hộ dân nghèo là nó khỏi lo. Việc này nó chỉ nhận sự báo cáo của các ông Trưởng thôn.

Về phần phát động phong trào, là nó đã in sẵn một chồng giấy khổ A4 và chỉ phát cho một người một tờ. Đại ý là cùng nhau tạo nên một nét đẹp độc đáo cho Xã và trong tương lai Xã ta là nơi cung cấp cây giống cho khắp nơi, là trung tâm sinh thái, nghỉ dưỡng cho du khách vào cuối tuần, xa hơn nữa cũng là nơi cung cấp một số lượng mật Ong cho cả nước v.v...Hay nói cách khác chương trình này cũng nằm trong dự án xóa đói, giảm nghèo của Xã. Có như thế hy vọng người dân sẽ tích cực đóng góp bàn tay vào công cuộc kiến thiết địa phương.

Về cây giống, nó dự trù biểu cho mỗi đầu người là hai cây. Cứ tính nhân khẩu mỗi hộ mà phát. Nếu trong một tháng cây giống bị chết sẽ được cấp phát cây khác. Điều kiện chỉ mang cây chết đến Trung tâm đổi là đủ.

Về cách trồng, nếu ai có khả năng thì tự trồng, còn không sẽ có nhân viên kỹ thuật Trung tâm để giúp đỡ. Về mặt chăm sóc, bổn phận mọi người phải thường xuyên chăm sóc vì những cây bông giấy này thuộc quyền sở hữu của mình. Ngoài việc trồng cây bông giấy mọi người dân có quyền trồng những cây bông khác theo ý thích riêng tư. Mọi người dân phải có bổn phận bảo vệ cây bông giấy của Xã và người láng giềng.

Về Địa điểm có thể trồng bất cứ nơi nào trên mảnh đất nhà mình và hay nhất là nên trồng trước cửa sân nhà.

Thời gian nhận cây giống bắt đầu từ ngày 01 tháng năm cho đến ngày 15 tháng năm. Sau nửa tháng biểu không, nếu bà con nào không đến nhận, thì sau ngày đó Trung tâm buộc phải bán với giá một đồng một cây. Nói thì nói vậy, nhưng trong thâm tâm nó muốn đưa hết cho dân, để ai cũng cùng trồng, càng nhiều, càng tốt.

Sau cuộc phát động rầm rộ, kể từ ngày 01 tháng năm cả xã đi đâu cũng thấy ai ai cũng cầm trên tay cây bông giấy từ Trung tâm mang về, thậm chí nhiều gia đình đông con hoặc hai ba gia đình gộp lại đem xe ba bánh chở rất là ngoạn mục. Nó vừa phát cây giống, vừa trò chuyện với bà con, lao xao như một cái chợ không hơn, không kém.

Dự án là phát tới mười lăm ngày, nhưng chỉ tới ngày thứ tám là người cuối cùng đến lãnh, theo danh sách Trưởng thôn báo cáo, thì chẳng sót nhà nào và số lượng cây cấp cũng còn thừa một ít.

Như đã nói phần trên, nếu ai không biết cách trồng thì có nhân viên đến hướng dẫn, nhưng Trung tâm chờ đến ngày mười lăm, thì chỉ có một vài hộ gặp khó khăn mà thôi, còn bao nhiêu họ tự trồng được cả. Trong lúc phát cho những hộ nghèo, số lượng còn lại cũng được người khác mua ủng hộ về trồng thêm sau nhà và dọc theo hàng rào. Bởi thế, Trung tâm cũng thu được một số tiền đáng kể và số tiền này sẽ được đầu tư cho một số công việc trong tương lai.

Kể từ khi kết thúc giai đoạn ba, hằng ngày nó hay chạy xe đạp qua từng nhà, từng con đường, ngõ hẻm để xem bà con trồng như thế nào. Nó rất tự hào, bởi bà con trong Xã, họ làm đúng như những gì đã phát động vừa qua. Tuy chưa ra hoa, nở nhụy, nhưng cả Xã bây giờ nơi nào cũng lúng lúng những màu xanh, màu hồng, màu vàng, màu trắng trong thật tuyệt vời. Và, vài tháng nữa đây những lá xanh cũng dần dần biến mất, mà chỉ còn thấy một màu hoa đủ sắc ngập trời.

Tiếng dép râu lép xẹp ngoài hành lang, rồi tiếng gõ cửa, nó đứng lên mở cửa. Dạ chào Chủ tịch. Nhân có rảnh không? Anh muốn trao đổi với em vài việc. Dạ được, Chủ tịch cứ nói. Theo em chương trình này xong, em định bao giờ trả căn nhà ấy lại cho Xã hay giữ luôn làm công việc khác? Dạ sao Chủ tịch hỏi thế, việc này tùy Xã. Nếu Xã thấy không cần thì em mới nghĩ chuyện khác, còn Xã cần dùng thì em trả lại ngay, không có vấn đề gì. Ý anh là muốn giao luôn cho ban Bảo vệ môi trường, không biết ban có cần không? Nếu em không cần anh sẽ giao cho ban khác. Riêng anh, anh lúc nào cũng ưu tiên cho em. Cám ơn Chủ tịch, em cũng muốn bàn với Chủ tịch vài phương án mới trong tương lai, nhưng em thấy còn sớm quá. Sẵn nay Chủ tịch hỏi? Em xin thưa luôn, là em định làm kinh tế cho Xã như: Bán cây giống cho nơi khác và nuôi Ong. Chủ tịch thấy như thế nào? Ôi! Thế thì quá tuyệt vời, anh giao luôn cho em đó, em muốn làm gì thì làm, việc này em không cần phải hỏi anh nữa, cứ thế mà làm. Anh tin tưởng ở em. Cám ơn Chủ tịch, thôi làm việc đi. Anh về phòng đây.

Với câu chuyện sáng nay giữa nó và ông Chủ tịch. Nó mừng quá và sau giờ làm việc chạy thẳng về hỏi ý kiến bốn ông bạn già. Mặc dù bốn vị này không còn làm trong Trung tâm nữa, nhưng họ vẫn là quân sư của nó. Nó trình bày tất cả những gì ông Chủ tịch nói sáng nay, các ông tán thành ngay và đôn đốc nó, ngoài việc bán cây giống cần tổ chức thêm chương trình nuôi Ong. Muốn làm được công việc này, nó cần phải có những thợ nuôi sành sỏi và những người này sẽ do bốn ông tìm giùm. Còn nó thì bó tay, bởi nó đang bận rộn với ban Bảo vệ môi trường.

Mẹ nó ở nhà trông đứng, trông ngồi. Sao? Thăng Nhân hôm nay không về ăn cơm mà đi đâu mất biệt.

Dạ thưa mẹ con đi làm về, mầy đi đâu để mẹ chờ vậy Nhân. Nó kể cho mẹ nó nghe, mẹ nó cản. Thôi đi con, bao nhiêu đó đủ rồi để người khác làm. Gia đình mình cũng còn nhiều việc cần con, hơn nữa mầy cũng lớn rồi, lo tính chuyện vợ con lần đi, mẹ già rồi, không còn trẻ trung đâu Nhân. Nó dạ dạ rồi ngồi im ru, dường như không chấp nhận những lời khuyên ấy.

Thời gian qua nhanh quá, lạ hơn mong đợi. Mới đây đã hai tháng rồi cả Xã bây giờ nơi nào cũng nở hoa, nơi nào cũng đậm đầy hương sắc hòa lẫn với rừng người áo xanh, áo đỏ. Những đàn Ong, những đàn Bướm đua nhau lượn qua, lượn lại như một bức tranh.

Hằng ngày đi làm, nó hay dừng lại ngay bên xe, trước cổng Ủy ban Xã vài ba phút, nó nhìn biết bao chuyến xe qua lại, ngược xuôi và bao người khách lạ cũng thế, cứ ngấm nhìn những cây bông giấy mà không mỏi mắt. Nó liên tưởng rồi đây một năm, hai năm và nhiều năm nữa, hàng trăm, hàng vạn, hàng triệu người sẽ nhìn thấy và

biết đến quê hương của nó mà thềm trong bụng và bảo rằng. **Nơi đây là quê hương " Xứ Vạn Hoa Lâu "**.

Hết nhiệm kỳ Hội đồng nhân dân Xã năm năm và bước sang nhiệm kỳ mới. Ông Chủ tịch đắc cử lại lần hai. Ông có nhã ý mời nó giữ tiếp chức Trưởng ban Bảo vệ môi trường. Nhưng nó từ chối và không làm nữa, rồi bàn giao toàn bộ kế hoạch cho người mới. Nó nghĩ rằng những mộng ước của đời nó đã thành hiện thực. Ngoài ra nó chẳng ham muốn thêm những thứ gì khác, khi nhìn thấy quê hương nó với những bông hoa giấy muôn ngàn sắc thắm. Và còn lại với ngày hai buổi làm công, bên người mẹ hiền và cái sân nhỏ ngập tràn hoa.

**Hoa nở làng tôi đẹp lắm " Người "
Hãy về, ghé lại, lấy mua vui
Bướm, Ong thao lượn vườn hoa thắm
Trai gái hòa chung, nở nụ cười.**

Chương 4

Khúc quanh cuộc đời

Sau khi từ chối, không tham gia chánh quyền ở Xã nữa. Nó ở nhà được gần một tháng, vừa phụ giúp gia đình, vừa làm đơn xin việc làm nơi này, nơi nọ. Cuối cùng nó được một Xí nghiệp may mặc quốc doanh tại Trung lương nhận, với công việc nhận hàng và xuất hàng. Công việc thì nhẹ nhàng, nhưng trách nhiệm rất nặng nề. Sỡ dĩ nó được giữ vai trò này là gì Ban Giám Đốc Xí nghiệp đã nhìn thấy Lý lịch nó từng là một Cán bộ Trưởng ban của Xã. Hàng ngày nó chỉ nhiệm vụ kiểm tra bao nhiêu xe hàng chở Vải và các dụng cụ liên quan đến ngành may mặc từ nơi khác chuyển đến. Đồng thời xuất Vải theo yêu cầu của Xí nghiệp. Ngoài ra chẳng làm thêm việc gì khác. Tuy nói thế, nhưng nó cũng cố tìm những việc khác để làm cho qua tám tiếng. Xí nghiệp cách nhà nó không xa, chỉ chín cây số đường chim bay, hàng ngày nó đi làm bằng xe đạp, đi và về mất gần một tiếng rưỡi đồng hồ. Thời gian đi đi, về về trên quãng đường từ nhà đến Xí nghiệp, là thời gian vui sướng nhất cuộc đời của nó. Vì ngày nào nó cũng nhìn thấy những ước mơ của nó nở tung một trời, thơm ngát, nhiều sắc thắm. Có lúc chạy xe đạp đường dài mỏi mệt, nó cũng cố dừng lại năm ba phút, để tận hưởng những không gian ấy. Đặc biệt người dân nơi đây khi thấy nó đi ngang qua thường hay chặn lại, chào hỏi một cách trân trọng và gạn cho nó cái tên là "Nhân hoa giấy" Nó cười cười và dường như chấp nhận.

Làm việc tại Xí nghiệp được gần một năm, nó nghĩ chắc cuộc đời nó sẽ gắn bó nơi ngã ba Trung lương này. Nhưng mọi chuyện lại khác, không như nó nghĩ. Năm 1978 tình hình chiến sự tại Cam –Pu- Chia bắt đầu nóng bỏng, các tầng lớp Thanh niên, Học sinh, Sinh viên, Cơ quan ban ngành, Xí nghiệp đều được gọi trình diện thi hành Nghĩa vụ quân sự. Lúc này nhà nước chọn lựa để hơn trước và nó cũng được trúng tuyển đợt này. Mặc dù, nó là gia đình Ngụ, nhưng bản thân nó rất tốt. Khi học xong khóa căn bản quân sự ba tháng tại Đồng tâm- Mỹ tho, nó được chuyển sang Cam–Pu– Chia ngay, với cấp bậc Binh nhì và đơn vị bổ xung nó vào Đại đội Trinh sát. Hồi đầu còn mới, chưa kinh nghiệm nên phải ở gần Thủ trưởng trong vai trò giống như một Tùy viên và sau sáu tháng nó trực tiếp tham gia chiến đấu.

Một hôm đơn vị nó có nhiệm vụ giải tỏa một đoạn đường ngắn, để đoàn xe chở

quân và chiến cụ tiến về Nongpenh. Không may, đoạn đường này bị bọn Pôn pốt gài mìn râu dây đặt khoảng chừng năm chục mét, hồng ngăn cản không cho đoàn quân vượt qua. Trước tình thế nguy kịch, Thủ trưởng nó bó tay, nếu muốn phá bãi mìn thì sự rủi ro, hy sinh quá cao, còn đi ngõ khác không an toàn, vì trời bắt đầu sụp tối và chúng bao vây cả rồi. Để giải quyết vấn đề này, Ban chỉ huy họp bàn phương án chiến đấu, nhưng cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì, với tư cách Tùy viên, lúc nào nó cũng bên cạnh Thủ trưởng, nó nghe tất cả. Chờ đợi giải quyết lâu quá, hơn nữa cấp trên cứ ra lệnh, hối thúc. Nó nói nhỏ với Thủ trưởng, cho nó có ý kiến. Thủ trưởng bảo, cứ nói đi.

Thưa Thủ trưởng, mìn râu là một loại mìn nhẩn, khi đạp xuống thì không nổ, nhưng buông ra thì chúng nổ ngay. Bởi thế, ta nên dùng một chiếc Tăng và phía sau kéo theo một giàn sắt như con Trâu đang bừa. Khi chiếc Tăng đi qua sẽ đè nén những quả mìn và càn qua- càn qua những quả mìn phía sau sẽ bung nổ theo dần và chạm vào những giàn sắt làm giảm bớt độ nguy hiểm, đồng thời giàn sắt sẽ bừa đi những quả còn lại chưa nổ, sẽ nổ theo. Trình tự ta làm hai lần, thì đoạn nguy hiểm này sẽ được giải tỏa ngay và không bị rủi ro nhiều. Nó vừa nói xong, mặc dù chưa thành hiện thực, ba ông cấp úy chỉ huy Đại đội ôm nó chăm chập, ý tưởng đồng chí rất hay và cho thực hiện ngay.

Kết quả như ý muốn, đơn vị cho thực hành theo phương án của nó, cuối cùng chỉ thiệt hại nhẹ, một đồng chí bị thương ở vai không đáng kể, chiếc xe Tăng bị trầy trụa và giàn sắt hư hỏng hoàn toàn. Vừa giải tỏa xong, Đại đội Trinh sát được chia làm ba nhóm. Nhóm đầu vạch đường cho xe qua, nhóm kế bọc hai bên hông và nhóm cuối cùng có nó bảo vệ phần đích. Khi hoàn tất công tác, Đại đội được lệnh dừng quân bên một làng nhỏ cách Nongpenh chừng hai mươi cây số để dưỡng quân.

Lúc nghỉ ngơi, Thủ trưởng hỏi? Nhân, anh lấy ý tưởng này từ đâu ra, anh kể cho tôi nghe nào.

Thưa Thủ trưởng, Thủ trưởng quên rồi sao, mới vừa cách đây một tuần, thằng Hùng bị cụt chân, còn thằng Oanh và thằng Tuấn thoát chết cũng vì ba trái Ổi của dân, trèo lên hái, nhảy xuống đạp mìn râu nổ cái "Ầm" May mà thằng Hùng bị trước la lên "Mìn râu" Thằng Oanh và thằng Tuấn đứng yên một chỗ, Cán bộ đến tháo gỡ, còn không là chết hay bị thương hết rồi. Thủ trưởng vỗ vai nó bảo,

-Đánh giặc mà chịu để ý, nhớ dạy như anh thì đỡ tổn quân lắm. Anh đúng là một Tùy viên của tôi.

*Cám ơn Thủ trưởng đã khen ngợi, niềm vui của em là các đồng chí mình vô sự.

Đúng một tháng sau. Bộ Tư lệnh Sư đoàn gởi huy chương Chiến công bội tinh đến cho nó và thăng cấp Hạ sĩ, cùng lúc Chính ủy Đại đội Trinh sát kết nạp nó vào Đoàn. Các bạn nó ghen, mấy mới vào lính có sáu tháng mà được Chiến công bội tinh và kết nạp Đoàn ngay, còn tụi tao đi gần ba năm nay rồi mà có được gì đâu. Nó cười cười, tất cả là do ở trên quyết định.

Chiến đấu và chiến đấu tại chiến trường Cam –Pu –Chia suốt ba năm dài Nghĩa vụ, nó được thăng Thượng sĩ, kết nạp vào Đảng và bị thương hai lần nhẹ. Thời gian còn hai tháng nữa là kết thúc Nghĩa vụ, Thủ trưởng hỏi?

Nhân anh có muốn theo học khóa Sĩ quan và đi lính tiếp không hay giải ngũ? Nó lưỡng lự, nửa muốn về, nửa muốn đi tiếp. Nó nói, Đơn vị cho nó suy nghĩ ba hôm. Rồi cuối cùng vì thương mẹ già lẻ loi nơi quê nhà, nên ba hôm sau nó trả lời với Thủ

trưởng là giải ngũ. Thủ trưởng ưng lòng.

Ngày trở về, hai mẹ con ôm nhau chầm chậm. Nước mắt tuôn trào, cuộc hội ngộ tưởng đâu không bao giờ có. Vì thời ấy lắm người đi, nhưng rất ít người về hoặc có về thì người đã bị thương.

Ở nhà được hai hôm, nó ra Ủy ban Xã trình diện, Ủy ban đón nhận nó một cách hồ hởi, phấn khởi. Chủ yếu của nó cũng muốn gặp ông Chủ tịch để thăm hỏi đôi lời. Nhưng rất tiếc không gặp và ông Chủ tịch bây giờ là Trưởng phòng Kinh tế Huyện.

Một tuần sau trên đường đi Trung lương để đến Xí nghiệp may mặc xem công việc thế nào, sẵn dịp nó ghé vào Ủy ban Huyện thăm ông Trưởng phòng Kinh tế. Hai anh em gặp nhau sau bốn năm trời xa cách, mừng quá, kể lể đủ điều, rồi kéo nhau ra quán nhậu một bữa quất cần câu, nên việc đến Xí nghiệp may mặc đành lỡ vớ và hẹn lại ngày khác.

Chiều về đến nhà, đi ngã tới, ngã lui. Mẹ nó rầy, nó bảo, hôm nay gặp anh Tư Quang Trưởng phòng Kinh tế nhậu một trận mềm luôn. Má nó đỏ mặt và nói. Lại sáp vào chính quyền nữa rồi. Nó bảo, đâu có mẹ, anh em lâu lâu gặp nhau, chính quyền, mời quyền gì đâu. Mẹ khỏi lo, con lớn rồi mà.

Hai ngày sau, Tư Quang cho nhân viên lấy xe Cơ quan xuống tận nhà nó mời nó lên Huyện có chuyện cần bàn. Nó mặc bộ đồ bộ đội lịch sự vào, rồi theo xe đi.

Tư Quang đứng trước cổng đón nó, như đón một vị Tỉnh ủy đến thăm. Tư Quang hỏi ? Lên Thượng sĩ lâu chưa Nhân. Dạ sáu tháng rồi Trưởng phòng. Đoàn, Đảng gì chưa? Dạ cũng có.

Thôi ta vào đi, uống ly trà mình bàn tiếp. Tư Quang nói.

Trước tiên, là anh chúc mừng em vừa hoàn thành Nghĩa vụ quân sự, sau là anh em mình còn được hội ngộ này. Mấy hôm trước về chắc mệt lắm hả? Dạ, cũng quen rồi Trưởng phòng. Khởi dài dòng, anh sẽ nói ngay. Rằng anh cần em. Dạ cần chi Trưởng phòng cứ nói đi? Ở đây em gọi anh là anh được rồi, khỏi Trưởng này, trưởng nọ gì hết, khách sáo lắm. Khi nào có người thứ ba thì hãy gọi. Dạ, cảm ơn anh, em hiểu.

Như em biết, anh đang làm Trưởng phòng đặt trách về Kinh tế, anh muốn có em với tư cách là cố vấn, nhằm mục đích nghĩ ra những điều hay, lạ cho Huyện ta khác hẳn ra hay nói cách khác là làm giàu lên như, hoặc hơn các Huyện khác. Đó là nguyện vọng của Huyện ủy mà người làm nên việc ấy chính là anh em mình. Em nghĩ sao? Anh sẽ dành cho em một tuần suy nghĩ rồi hãy trả lời. Thú thật với em, anh về đây gần sáu tháng nay cũng chưa nắm rõ hoàn toàn, nay lại gặp em, anh mừng lắm. Hy vọng hai anh em mình sẽ hợp tác làm một cái gì khác hơn như hồi còn ở dưới Xã.

Thưa anh, Em thì chẳng qua lớp Kinh tế nào, làm sao giúp anh được. Dưới Xã phạm vi nhỏ, hơn nữa việc ấy là ước mơ nên rất dễ thành công. Còn đảng này cả Huyện em e.....!

Tư Quang thấy nó lừng khừng, nửa thật, nửa mỡ nên tấn công. Đừng ngại Nhân, cứ làm, có gì thì mọi trách nhiệm sẽ về anh, nhưng anh tin với con người và trình độ như em không bao giờ xảy ra rủi ro. Ngày xưa Nhân mạnh lắm mà, sao bây giờ ngập ngừng thế. Thưa anh, việc Đại sự, ta phải thận trọng chứ anh.

Đối qua, đáp lại mất cả giờ đồng hồ, nó cáo biệt về. Tư Quang tiễn và chờ nó trả lời.

Về nhà nó không còn cách nào hơn là tìm lại bốn ông bạn già cũ và kể những lời Tư Quang muốn. Các ông không ủng hộ ngay, ngồi vuốt râu, uống trà một hồi, rồi nói. Công việc cả một Huyện rất nặng nề chớ không phải giỡn. Nhưng cháu cứ nhận đi, tới đâu ta giải quyết tới đó. Hơn nữa cháu chỉ là cố vấn, chớ cháu đâu phải là người chịu trách nhiệm như ở Trung tâm ngày trước.

Thưa các bác, nói thì nói vậy, cháu thừa hiểu lão Tư Quang này quá, ông ta muốn bán cái cho cháu một phần, ngoài ra không có tư vấn, tư về gì hết.

Thôi thì tùy cháu, nhằm làm được thì làm, còn không thì từ chối ngay, để người ta còn tìm người khác, nhưng các bác thấy đây là cơ hội đến với cháu. Cháu thấy, biết bao nhiêu thanh niên làng mình, lắm người muốn như cháu, nhưng có ai được đâu. Muốn xin làm cái gì, người ta chỉ nhìn vào Lý lịch và từ chối ngay, chớ đừng nói đem xe vào nhà mời ra Huyện. Còn lâu, mà ngược lại cháu được người ta ưu đãi như thế thì quá tốt. Nó ngồi chẳng nói một tiếng và dường như thấy mấy ông bạn già nói đúng.

Về đến nhà mẹ nó bật hỏi? Nhận làm chánh quyền rồi phải không. Nó bực mình và bảo, sao mẹ nói vậy, đâu có, ngày mai con sẽ xuống Trung lương hỏi xem họ còn chỗ trống nào không, con sẽ xin làm tiếp như những ngày trước. Mẹ nó nhẹ giọng, thôi tắm rửa nghỉ ngơi rồi mai đi hỏi thử xem. Dạ cảm ơn mẹ.

Sáng thứ hai bảy giờ, nó đạp xe đạp xuống Trung lương để gặp Giám đốc Xí nghiệp, đến nơi, còn mười lăm phút nữa mới tám giờ, nó xẽ qua quán Cà- Phê, uống Cà- Phê chờ đúng giờ thì hẵng vào. Nghe ba điều, bốn chuyện xung quanh, thì rõ ra Xí nghiệp may ngày xưa đã đẹp tiêm rồi và được thay thế bằng Xí nghiệp chế biến túi xách Nylon. Nghe người ta kể, nó vỡ mộng và đành quay xe về trong thế uể uải và thất vọng. Nó tự hỏi? Nếu muốn xin vào Xí nghiệp Mũ này thì phải bắt đầu làm đơn trở lại và chờ duyệt xét nữa, mất thời gian thật. Trên đường về nó suy nghĩ mãi, chẳng lẽ lại đầu quân cho Tư Quang một lần nữa hay sao.

Trưa nắng bước vào nhà, mồ hôi mẹ, mồ hôi con nhễ nhại, mệt đừ. Mẹ nó hỏi? Xin được không con. Xí nghiệp đẹp lâu rồi còn đâu nữa mà xin mẹ. Thật vậy sao? Dạ thật đấy mẹ, con rầu như ốc, như xương đây.

Còn hai ngày nữa là phải trả lời cho Tư Quang là làm với ông ta hay không làm, nó trăn trở suốt đêm. Cuối cùng nó quyết định nhận lời, mặc dù nó biết mẹ nó sẽ phản ứng, nhưng vì cuộc sống hiện tại, nếu không có việc gì làm thì cũng rất khó khăn cho một quân nhân vừa giải ngũ. Nó suy nghĩ, mấy ông bạn già nói đúng, thôi cứ nhận, tới đâu thì tới. Cơ quan có cả trăm người chớ đâu phải một mình mình đâu mà sợ.

Ngày thứ sáu, là ngày cuối, dù muốn, dù không nó phải gặp Tư Quang để trả lời. Dựng chiếc xe đạp trước cổng UBND Huyện, xin phép bảo vệ vào gặp Tư Quang, Tư Quang ra đón vào, nhìn gương mặt nó không vui, Tư Quang hỏi? Có chuyện gì phải không Nhân. Dạ thưa không có gì đâu anh. Tư Quang chơi đoàn tâm lý, dụ ngọt, khơi đủ chuyện, không đề cập đến chuyện làm việc. Tư Quang đùa, thời gian đi Nghĩa vụ có lọt mắt ai chưa? Nó bảo, chưa anh Tư, ở bên Cam- Pu- Chia chỉ biết đánh đấm với Pôn pốt, hết nhiệm kỳ rồi về chớ có đi đâu, và ngắm ai đâu anh. Mà thú thật em cũng chưa nghĩ đến việc ấy, còn trẻ mà từ từ.

- Như vậy là không có kỷ niệm gì hết.

* Kỷ niệm thì có nhiều, chỉ không có người yêu thôi.

- Kể cho anh nghe xem nào.

* Có một lần, đơn vị đóng quân gần chợ. Thủ trưởng em thềm bánh mì thịt, ông đưa tiền bảo em đi mua hai ổ, em một ổ, Thủ trưởng một ổ, mua xong, trả tiền ông Miên biết nói tiếng Việt chút chút "Chúc em ăn ngon" Em lẽ ra phải nói cảm ơn, đàng này em quên, em chúc bác cũng ăn ngon nhé. Ngỡ ông vui lòng, ai ngờ ! Ông ta xoay ngang mắt em một trận.

-Tại sao?

*Ông bảo, em trừ ông bán ế, mang về nhà ăn hết, sao mà chúc ăn ngon. Mấy ông Miên dữ thật, um xum, em tìm cách phân bua, nhưng ông ta chẳng thèm nghe và mắng bằng tiếng Miên, em hoãn hồn cầm hai ổ bánh mì đi một hơi về đơn vị. Về đến nhà Thủ trưởng hỏi làm gì hoãn hốt vậy Nhân? Em bảo, bị mắng Thủ trưởng ơi. Thủ trưởng bảo, lính như cậu chết rồi Nhân, dạ thưa Thủ trưởng giặc đánh rầm rầm em không sợ, mà người đời cần nhân , mắng nhiếc em xin chịu thua. Thôi ăn đi Nhân. Dạ.

-Thế là như vậy, chuyện đời nhiều lúc cũng là câu chuyện vui, kỷ niệm.

*Còn anh mấy năm nay thế nào?

-Thì em cũng thấy, nhờ phấn đấu, tích cực trong đó có phần đóng góp của em nên kỳ Đại hội vừa qua, người ta bầu anh vào chức vụ này đây và tương lai phải nặng nề hơn đó Nhân.

*Em chúc mừng anh.

-Chẳng những chúc mừng mà chú mày phải kể vai anh nữa. Nhân này, ráng cố gắng, cho tương lai tươi sáng lên em, Xã hội đang cần những người như em, các anh thì chừng mười năm nữa là về hưu cả rồi, em hiểu chứ.

*Dạ.

-Sao, hôm nay ra trả lời với anh là bằng lòng làm việc với anh phải không?

*Dạ, em bằng lòng và thưa anh bao giờ mới bắt đầu.

-Còn mười ngày nữa là hết tháng, em về nghỉ đi, đầu tháng ra là chính thức làm việc ngay, mọi Văn bản, quyết định anh sẽ trình lên Chủ tịch Huyện trước khi em nhận việc.

*Cảm ơn anh quan tâm, em xin phép ra về.

-Chào em.

Trên đường về nó phân vân hai vấn đề lớn, một là có nên nói cho mẹ mình hay ngay, hai là nghĩ ra kế hoạch gì đây để giúp Tư Quang. Việc mẹ thì bao giờ cho hay cũng được, nhưng việc Tư Quang là khi nhận việc là phải có ngay, bằng không ông cười mình thì chết mất.

Cả chục ngày nay, nó chẳng thèm đi đâu hết, cứ ngồi nhà nghiên cứu và rút ra một phương án, đó là nuôi cá Basa. Ý tưởng này có được là nhờ thời gian nó đi lính bên Miên, nó nhìn thấy họ nuôi rất nhiều. Họ có đủ hết, từ con Cá giống lẫn con cá thịt. Cộng thêm khẩu vị là dân ta rất thích ăn loại cá này, nếu nuôi được ta sẽ bán cho toàn Huyện và lần lần nhân rộng ra. Hơn nữa Huyện ta nằm sát sông lớn, nguồn nước ngọt dồi dào, ra vào quanh năm, suốt tháng rất thuận lợi và một lợi nhuận khác nữa là đường giao thông bằng đường thủy rất tiện lợi vô cùng. Ý tưởng thì khá đẹp mắt, nhưng dân còn nghèo quá, lấy đâu ra vốn đầu tư và xây dựng nhà máy chế biến. Khi đưa phương án ra, không biết Tư Quang có chịu không? Nhưng không sao, dù chịu hay không chịu thì mình cũng đã có phương án rõ ràng, không có gì phải sợ người khác chê bắt tài.

Không ngờ ! Mọi chuyện lại khác, ngày đầu vào làm việc. Lẽ ra nó phải có một phòng riêng, nhưng Tư Quang không chịu, bắt nó ngồi chung phòng với ông. Tư Quang nói, công việc thì nhiều, chạy tới chạy lui gọi em mệt lắm, ngồi chung với anh, ta bàn cho lẽ. Nó cũng hơi bức mình vì kề cận một Thủ trưởng khó lòng lắm. Nhưng ông muốn thì biết làm sao bây giờ.

Hơn mười ngày làm việc, nó chẳng nghe Tư Quang đá động vì đến công việc. Nó tự hỏi? Ông mượn mình ra đây uống Trà à, vô lý, nhưng không dám hỏi. Ý Tư Quang là để cho nó làm quen công việc hành chánh và tinh thần ổn định rồi hãy bàn tiếp, còn vào việc sớm quá e nó chao động tinh thần. Tư Quang là cốt Công an, từng là phó phòng Công an huyện trước khi làm chủ tịch Xã, ông ta rất rành rồi tâm lý.

Nó cứ chờ- và cứ chờ, xem Tư Quang sẽ nói điều gì. Một hôm Tư Quang cho đệ tử nấu bình Trà ngon, phục vụ riêng cho hai người. Tư Quang không hỏi em có kế hoạch gì chưa, mà ngược lại Tư Quang đưa ra kế hoạch trước. Nhân này, Huyện ủy vừa họp xong hai tuần nay là muốn bốn xã trong Huyện ta phải tập trung các người buôn bán lẻ tẻ tụ họp lại thành một khu buôn bán riêng biệt hay nói cách khác là khu thương mại tập trung trong năm nay. Vấn đề này anh suy nghĩ cả tuần nay chỉ tạm tạm thôi, chứ chưa có kết quả hẳn hoi. Theo em ta phải làm thế nào cho có hiệu quả đây. Thật sự thì muốn gom dân về một chỗ rất khó đó Nhân, họ quen cái kiểu xưa nay rồi.

- Anh nói đúng, cũng khó, nhưng không sao, anh để em về Xã mình vài ngày thăm dò lòng dân thế nào và sẽ báo cáo anh sau.

* Em muốn lấy Xã mình làm thí điểm à.

- Vâng, anh cho em hỏi?

* Hỏi đi.

- Khi tập trung họ lại, anh có định xây chợ không và bắt họ đóng tiền thế chân không?

* Xây chợ là đương nhiên, còn đóng tiền chắc không tránh khỏi.

- Theo em, ta không nên đóng tiền thế chân, mà chỉ thu tiền chỗ hàng ngày hoặc hàng tháng là đủ và từ từ sẽ thu hồi vốn lại, thì sự tập trung khu thương mại sẽ tồn tại lâu dài. Đây là kinh nghiệm được rút ra trong thời gian em làm Xí nghiệp may mặc tại Trung lương, họ đã làm như anh, hầu thu lại nguồn vốn một cách mau lẹ. Nhưng cuối cùng thất bại, người bán chẳng có, cái chợ cỏ mọc tới đầu, nhà nước bị mất vốn, dân trở về cảnh buôn bán ven đường trở lại.

* Ý anh thì cũng giống như em, nhưng đây là ý của cấp trên.

- Anh nói vậy thì em chịu, như anh biết, đất nước vừa mở cửa, dân mình còn nghèo lắm, không đủ vốn buôn bán, lấy đâu ra thế chân này, thế chân nọ.

* Em nói cũng đúng, thôi để anh đem vấn đề này bàn tiếp vào cuộc họp tới. Hôm nay ta tạm dừng ở đây nhé và em sắp xếp về Xã mình vài hôm xem sao, rồi báo cáo anh.

- Dạ.

Nói thì nói vậy, Huyện đã giao hết cho Tư Quang quyết định, tại ông ta muốn thu hồi vốn ngay để còn lo chuyện khác, còn thu dai dẳng từ đồng, từ cắt như thế này ông sợ những kế hoạch khác tiếp theo không đủ chi phí. Ngoài ra không còn cuộc họp nào bàn về vấn đề này nữa.

Sau hai ngày về Xã đi tiếp xúc với dân, tất cả dường như đồng ý, còn đóng tiền chỗ thế chân là họ không chấp nhận. Những phản hồi này giống hệt như ý kiến nó mấy ngày qua. Vừa đi thăm dò dân, nó vừa suy nghĩ. Tại sao không tìm cái gì khác như sản xuất ra của cải vật chất, người dân sẽ có công ăn việc làm, có lẽ mau khấm khá

hơn, đàng này gom lại làm cái chợ. Sở phí bỏ ra thì cũng giống nhau, thâu hồi lại lệ, vả lại, không phiền phức tới dân rất nhiều. Việc tập trung làm chợ là điều không tránh khỏi, nhưng phải chờ khi nền kinh tế thật sự phát triển, ai cũng giàu lên, có tiền, chừng ấy ta nói cái gì cũng dễ hơn, còn bây giờ họ chỉ có vốn vụn thể thôi, mà bắt họ đóng thể chân thật là một vấn đề.

Hôm thứ hai trở về Công sở ủy ban, Tư Quang hỏi?

*Công việc có khả quan không Nhân, nó nói.

- Trình anh, công việc rất khả quan, nhưng đều giống theo ý em, anh nghĩ sao?

*Tư Quang đứng tha tha cảm một hồi, trả lời. Anh chiu em, ta làm thử ở Xã mình trước xem sao, nếu được, ta cho tiến hành những Xã khác.

-Còn ngân quỹ anh có chưa?

*Có rồi, em tiến hành đi. Anh giao toàn quyền cho em, khi gặp khó khăn báo cáo anh ngay.

Chiều trên đường tan sở về, nó ghé qua mấy ông bạn già một lúc, uống trà và bàn bạc. Mấy ông bạn không cản, cứ thôi thúc nó làm. Nó nói, bây giờ phải làm thôi Tư Quang đã giao hết cho cháu quyết định. Các bác thấy chưa, hồi đầu cháu đã nói rồi, ông ta sẽ bán cái cho cháu tất cả.

Các ông bảo, cháu có tài người ta mới giao, phải hãnh diện chứ.

Cháu biết, nhưng đụng chạm tới tiền dân mệt lắm bác ơi, nhưng cháu hứa với các bác là cháu sẽ thực hành tốt.

Các bác lúc nào cũng tin tưởng ở cháu.

Một tuần sau, nó gọi Thành và đại diện Xã đến khoảng trống sân Vận động cũ bỏ hoang nhiều năm, nghiên cứu địa hình. Hai bên điều đình và đi đến thỏa thuận. Mọi chi phí xây cất chợ đều do UBND Huyện chi trả và lợi nhuận cũng do UBND Huyện thâu, khi nào số thu hoàn trả lại cho Huyện đủ, chợ sẽ thuộc về Xã và Xã sẽ quản lý.

Trong thời gian cho xây chợ, nó hợp tác với Xã gửi thông tư đến từng cửa hàng bán lẻ và vận động bà con đăng ký để tiện sắp chỗ. Nó và Xã quy hoạch từng khu vực, và phân chia rõ ràng. Đúng một tháng, bà con đăng ký xem như hoàn tất và chỉ còn chờ hai tháng nữa là chợ sẽ xây xong và mọi người có thể dọn đến nơi đó bán được.

Ngày khai trương chợ, nó mời Tư Quang, Chủ tịch Xã và một số Thân hào; Nhân sĩ trong Xã đến tham dự. Buổi chợ đầu tiên thật linh đình, rất nhiều người đến tham quan và mua sắm. Tư Quang nói.

- Anh không ngờ Nhân giỏi thật và anh cũng giỏi luôn vì anh chọn người rất đúng. Đó là em.

* Cảm ơn anh quá khen, thú thật em chẳng tài cán gì, nhưng việc anh nhờ thì phải làm. Hơn nữa Xã mình họ cũng hiểu và ủng hộ em nên thành công thể thôi. Còn việc nơi mới đi Xã khác không biết sẽ như thế nào.

- Chẳng có gì phải lo, anh tin họ sẽ làm theo thôi, vì đây là quyền lợi chung.

* Em cũng nghĩ thế, nhưng mỗi nơi mỗi khác, ta có nên vận động họ trước không anh?

- Chắc chắn cũng phải làm thế, nhưng anh dặn, phải nói mỗi Xã gửi thông tư đến dân trước, xem sự phản hồi của họ như thế nào.

* Dạ, để em xuống các Xã hỏi thăm dò và bàn bạc Ủy ban rồi báo anh sau.

Sau khi dự án xây chợ ở Xã nhà thành công, bây giờ còn lại ba Xã, nó dự định

xuống mỗi Xã là một tháng để làm việc. Lấy kinh nghiệm ở Xã nhà, nó làm y trang và cuối cùng mỗi Xã đều có một cái chợ tập trung gần mấy trăm gian hàng thật ngăn nắp và trật tự.

Một hôm Tư Quang hỏi nó?

- Nhân, theo kế hoạch xây chợ, thì trong năm nay mình đã hoàn tất, vấn đề này mình đã đạt yêu cầu cấp trên giao, không cần gì phải lo nữa. Nhưng một điều anh muốn nói với em là Huyện đã bỏ ra quá nhiều Ngân phí, mà bây giờ thu vào kiểu này không biết có bị phê bình không nữa?

* Anh Tư, trước khi làm việc này chúng ta đã bàn bạc và nhất trí rồi thì mới làm, bây giờ anh nói thế, em chỉ biết thở ra thôi anh Tư. Nhưng em nghĩ thà bị phê bình về mặt thu phí chậm, còn hơn bị khiển trách dự án không đạt yêu cầu trong năm nay là còn chết nữa. Anh cứ trình bày vấn đề cụ thể cũng như nêu rõ những khó khăn của dân trước Huyện ủy, em nghĩ họ sẽ đồng tình với anh thôi. Vì đây là lợi ích chung chứ có gì đâu mà anh ngại.

Kỳ họp tổng kết cuối năm Tư Quang đưa vấn đề này trước Huyện ủy, hồi đầu Tư Quang lo âu, sợ bị khiển trách. Nhưng ai ngờ ! Cả hội đồng đều tán thành, vả lại còn khen ngợi Tư Quang. Tan họp Tư Quang về nói với nó.

-Nhân này, thành công rồi em ơi, hôm nay họp, họ khen mình quá trời và họ bảo chẳng những vừa có chợ, vừa trật tự, vừa kiểm soát được thuế, vừa an toàn giao thông. Ôi ! Họ khen anh vô số kể và anh cũng có trình bày trước Huyện ủy công việc này có công em rất nhiều, họ hỏi ai? Anh bảo đây là một quân nhân, Đảng viên vừa hết hạn Nghĩa vụ quân sự và là cựu Trưởng ban bảo vệ môi trường của tôi ngày xưa. Họ hứa họ sẽ khen thưởng hai anh em mình trong nay mai. Em thấy vui không?

*Nếu như anh vừa trình bày, thì quả là tuyệt.

-Thật đó Nhân, chiều nay anh em mình ra quán Bình dân gần bến xe, anh đái em một chầu.

Dạ.

Vừa ăn Tết xong, ngày mùng bảy nó vào Cơ quan làm việc trở lại. Tư Quang hỏi thăm ba điều bốn chuyện rồi nói.

- Nhân, anh vừa họp Huyện ủy hôm qua, lẽ ra anh em mình còn phải làm việc ở phòng Kinh tế này lâu lắm. Nhưng tình hình trật tự trị an, tệ trạng xã hội Huyện càng ngày, càng xấu đi ví dụ như: Nạn Xi ke, Ma túy, Mại dâm đang hoành hành ở các xã ven thành phố, Huyện sợ sẽ đưa đến tình trạng cướp bóc, giang hồ lan rộng và đang có chỉ tiêu diệt những món này, nhằm bảo đảm an ninh cho toàn dân trong Huyện.

Và, Huyện ủy quyết định chuyển anh về làm Trưởng phòng Công an Huyện vào một tháng ba này thay thế Trưởng Công an Huyện cũ về hưu hồi đầu năm nay. Hồi đầu họ định đưa phó phòng lên thay, nhưng không biết giờ chót họ đưa anh sang. Anh nói để em rõ và chuẩn bị tinh thần. Việc này không sao, ở đâu ta cũng đều công tác cả. Hơn nữa ngày xưa trước khi làm Chủ tịch Xã, anh đã từng là Thiếu tá phó phòng ở đó rồi.

* Thừa anh, nếu anh sang Công an, chắc em làm đơn xin nghỉ, làm với người khác không biết họ có tin tưởng hay hài lòng như anh không.

- Bây giờ thì chưa nói, khi nào anh chính thức sang bên ấy, anh sẽ đem em theo, đừng lo.

* Như vậy em sẽ trở thành Công an sao?

- Đúng vậy.

* Đừng đùa anh Tư, em mà biết gì về Công an mà làm Công an.

- Thì trước tiên không biết, rồi sẽ biết, anh dạy em, có khó gì đâu.

* Đồng nghiệp cười, thôi anh để em về làm dân anh ơi.

- Thăng nào dám cười em, anh là Trưởng phòng, Huyện ủy viên. Bố thăng nào dám cười, yên tâm đi.

Chiều tan sở trên đường về, nó nhìn xung quanh toàn là bông giấy, thơm phức một trời, nó dừng xe đạp lại, ngắm một hồi rồi tự hỏi? Phải dè hồi ấy đừng từ chối Trưởng ban bảo vệ môi trường, cứ làm tiếp tục, thì đâu có đi Nghĩa vụ và còn gắn bó với cây hoa giấy mãi mãi. Đàng này, bây giờ phải xoay ở góc độ khác mà mình không bao giờ thích. Thật đời cái gì cũng không tính trước được.

Chương 5

Kẻ thù của loài Kiến trắng

Đúng ngày một tháng ba, Tư Quang chính thức được Chủ tịch UBND Huyện thăng chức Trung tá và sang lãnh đạo phòng Công an Huyện, về phòng Công an được một tháng Tư Quang đề nghị Huyện cho nó theo sang và được chuyển ngành từ Thượng sĩ quân đội trở thành Thượng sĩ Công an nhân dân.

Hàng ngày mặc bộ đồ vàng Công an đi đi, về về qua mấy ngõ, nó ngượng vô cùng. Từ lúc nó làm Trưởng ban Môi trường, rồi làm Xí nghiệp may mặc và cả phòng Kinh tế ai ai gặp nó cũng chặn lại hỏi han, còn bây giờ làm Công an chẳng ai thèm hỏi hoặc không dám hỏi nó nữa. Nhiều lúc nó cũng buồn và muốn xin nghỉ việc, nhưng vì nghĩ tình Tư Quang quá thương nó, hơn nữa đã lỡ bị ghét rồi, bây giờ có cởi bộ đồ Công an ra họ cũng ghét và còn bị gán cho cái tội ăn hối lộ nên bị sa thải. Nên nó đành và cam nhận tất cả.

Khi vừa về Phòng Công an làm việc chưa bao lâu là Tư Quang làm hồ sơ gửi nó đi học khóa Sĩ quan Cảnh sát Đặc biệt tại Thủ Đức một năm ngay. Mục đích của Tư Quang là cho nó có chút ít kiến thức nghiệp vụ và là một Sĩ quan để dễ làm việc.

Trong thời gian nó đi học, Tư Quang mở hết chiến dịch này, đến chiến dịch khác, nhằm truy lùng bắt hết bọn đầu não đang bán thuốc phiện trái phép trên địa bàn Huyện. Tư Quang ra lệnh cho các Sĩ quan đầu ngành thanh toán những tổ ụ đáng khả nghi. Kế hoạch của Tư Quang rất hay, chỉ trong vòng sáu tháng hiện lên một kết quả rõ rệt. Nhưng rồi con Kiến chúa này sa bẫy, thì lại có Kiến chúa khác xuất đầu lộ diện, nó như bóng ma hay những rễ cỏ chỉ cứ nhổ rồi mọc, mọc rồi nhổ. Hao tổn công sức, thời gian vô cùng. Giang hồ cũng thế, gần một năm mà Tư Quang chỉ diệt được những cô gái Mại dâm một cách sạch sẽ còn hai vấn đề trên thuộc dạng cầm chừng. Qua một năm công tác, nhiều lần họp Huyện ủy Tư Quang gặp rắc rối, khó ăn, khó nói với cấp trên. Nhiều lúc Tư Quang ngồi suy nghĩ, phải chi những lúc này có thằng Nhân ở nhà thì đỡ biết mấy.

Buồn ngủ gặp chiếu manh, Trưa trời tháng tư oi bức, Tư Quang đang mặc chiếc áo thun ba lỗ, miệng ngậm cây tâm đang cặm cụi mấy hồ sơ phá án. Nó bước vào, chào anh Tư, em vừa mang khóa về trình diện anh ngay. Trên vai mang quân hàm Thiếu úy rất oai vệ, đứng chào Thủ trưởng đúng cung cách nhà binh đảng hoàng.

-Tư Quang thấy nó mừng quá chạy ôm chầm chập, về nhà chưa?

*Chưa anh Tư, trình diện anh trước và về thăm bà ngay.

-Ừ, uống với anh tách Trà đi, rồi về thăm bà, chắc bà trông em lắm, thỉnh thoảng anh hay ghé thăm bà, bà vẫn khỏe.

*Cám ơn anh Tư.

-Cha chả, thành Thiếu úy trong đẹp trai quá ta. Anh trông em về, còn hơn lúa trông nước đổ Nhân.

*Em có thua gì anh đâu.

-Thôi về đi em, nghỉ vài ngày hãy ra, cho anh gửi lời thăm bà.

*Chào anh, mai em ra.

Vừa bước vô nhà, má nó mừng khóc ùa. Mày đi cả năm trời tao nhớ mày quá trời Nhân, mày ác vừa vừa vậy Nhân. Khi không đi Công an làm cái gì cho xa nhà, xa cửa vậy con.

-Thì con về rồi đây, đâu có đi đâu nữa đâu, mẹ an tâm đi.

*Thiệt hả con?

-Thiệt chứ mẹ .

*Vậy thì mẹ mừng.

-Thôi tắm rửa, ăn cơm đi con.

*Dạ, mẹ để con.

Sáng hôm sao nó mặc bộ đồ Sơ mi ra phòng Công an. Tư Quang hỏi? Sao ăn mặc thế này.

Nó bảo, cho mẹ em bớt giận một chút, khi làm việc chính thức lại, em sẽ ăn mặc đàng hoàng. Mẹ em không muốn em đi lính nữa.

* Anh hiểu, ngồi đi em.

-Dạ, hôm qua mừng quá, quên hỏi, anh ở nhà có khỏe không, chắc bận bịu lắm hả?

*Ôi ! Rồi nhặn em ơi, hy vọng em về phụ anh một tay. Các đồng chí Đội trưởng ở đây làm việc rất tích cực, nhưng rồi công cốc.

-Tại sao?

*Tại sao cái gì, bọn đầu chốt Ma túy này ranh ma lắm. Bắt được thằng này, vài hôm lại có thằng khác lú ra, thật là tai hại. Còn người hút sách bây giờ lại lan rộng ra rất nhiều. Một danh sách các xã trình báo kìa, gần mấy trăm thằng. Ngoài ra còn một số đang tình nghi, em thấy ghê gớm chưa. Giang hồ cũng thế, đánh lộn, chém nhau, đòi nợ mướn, bảo kê. Nếu ta không ngăn chặn kịp thời, nay mai chúng sẽ thừa cơ hội dùng vũ khí nóng nữa là khác. Bởi thế nhiều lúc anh phải làm việc tới một hai giờ khuya mới về đến nhà.

-Tình hình căng thế sao anh?

*Đúng vậy. Huyện ủy sợ tay phó phòng này không kham , nên mới điều anh về đây, còn không ta vẫn ở phòng Kinh tế chứ về đây làm gì. Đâu em nghỉ vài hôm rồi tìm cách phụ anh.

-Dạ, em hiểu.

Ba ngày nghỉ phép, dưỡng sức trước khi vào công việc, nó chẳng đi đâu hết, chỉ ở nhà tiếp vài người bạn thân tính. Nói ba ngày nghỉ cho khỏe, nhưng trông thâm tâm nó còn mệt hơn gấp trăm lần. Tâm trí nó cứ nghĩ chuyện này, chuyện nọ mà không cười nổi. Khó khăn nào rồi cũng tìm ra được phương án, mặc dù phương án hay hay dở mà thôi.

Hết phép nó đi làm việc trở lại. Thông thường một Sĩ quan vừa ra trường, thường hay nhận những chức phó để rút kinh nghiệm công tác. Nhưng nó thì khác Tư Quang

cho đệ tử lập một bàn riêng đầy đủ dụng cụ ngồi chung với ông ta cho dễ làm việc. Nhiều lúc phó phòng và các trưởng đội cũng hơi ghen và không mấy hài lòng, nhưng Tư Quang mặc kệ, miễn công việc trôi chảy là được, không phân biệt gì cả. Tư Quang hỏi? Nhân có phương án nào chưa? Nó nói, phương án thì có rất nhiều, nhưng còn hiệu quả thì chưa biết. Tư Quang hỏi tiếp? Phương án gì em kể anh nghe nào. Thưa anh.

- Theo kinh nghiệm mấy thằng bạn học cùng khóa kể và của mấy ông thầy như sau: Ta đừng thèm bắt mấy thằng đầu sỏ, bán sỉ, phân phối và cứ để cho tụi nó tự do hành nghề. Xem như anh em Công an mình không hay biết gì đến tụi nó hết. Thậm chí khi bắt quả tang ta vẫn làm ngơ cho chúng hoành hành. Tóm lại xem như ta bắt lợc với chúng.
- * Sao phương án gì kỳ thế Nhân, bộ em muốn anh em mình đi về vườn à và vào tù thế tụi nó sao.
- Thưa anh, em chưa nói hết vấn đề, em bây giờ là Thiếu úy Công an chớ đâu phải Thượng sĩ Trinh sát ngày xưa mà không hiểu về Giang hồ, Ma túy.
- * Vậy theo em mình phải làm như thế nào. Em lòng vòng quá.
- Anh có thể cho em xem danh sách mấy thằng nghiện ở các Xã được không ?
- * Chi vậy?
- Anh cho mời những thằng này tập trung lại hết, Xã nào, theo xã nấy. Lấy lý do có Bác sĩ đến xét nghiệm và giúp đỡ những người bị nghiện phục hồi dần. Như anh biết, một khi đã nghiện rồi là khỏi phục hồi, hôm nay phục hồi, ngày mai sẽ nghiện trở lại. Anh tin em đi. Cờ bạc, Rượu chè, Mại dâm còn bỏ được, còn thứ này không bao giờ. Họ chỉ chơi và chơi tới cùng đến khi nào chết thì thôi.
- * Em nói đúng.
- Còn nữa, khi gọi tập trung nếu ai không đến ta sẽ tiến hành bắt và cho Cải tạo. Đặc biệt không mời và bắt những người bán lớn như em vừa nói với anh, kể đến thời gian tập trung xét nghiệm, gia đình không được tới thăm và chỉ gửi tiền ăn vào và nhà nước nấu cơm giùm cho, hay nói cách khác ta tách rời họ khỏi xã hội mà không mang tiếng. Ai chống lại nhốt ngay. Thời gian tập trung càng lâu càng tốt, số tiền chi phí cho những chiến dịch ta lấy bồi dưỡng cho họ, để họ khỏi phần nộ.
- * Có cần Bác sĩ đến không?
- Không.
- * Rồi sao nữa?
- Cứ để vậy, cho Công an canh chừng. Trong thời gian này, nếu có lọt một thẻ trắng vào trại tập trung, Đồng chí Công an canh trực hoàn toàn chịu trách nhiệm.
- * Sẽ được kết quả gì?
- Rất lớn, anh biết, chỉ một ngày bọn bán sỉ không bán được thuốc cho ba trăm thằng hút này, thì chúng sẽ như thế nào chưa, thất thoát, không lợi nhuận, tiền mua gói đầu không có trả và kéo theo- kéo theo nhau đến tận gốc, gây mâu thuẫn chúng sẽ chém giết lẫn nhau, tiêu diệt lẫn nhau. Công an chỉ đứng nhìn, ngồi hút thuốc, khỏi nguy hiểm. Tình trạng ăn cướp, cướp giặc để có tiền chích hút sẽ không còn nữa. Đàn em giang hồ là ai. Tất cả là những thằng bị nghiện, chúng đang ngồi trong trại tập trung của mình nè. Thưa anh, ở đây em chỉ mới nói có một ngày thôi, còn nếu, anh Tư giữ được chúng nó được ba chục ngày là những con Kiến chúa đói ra ma luôn, Kiến phụ đâu có mang tiền về mà sống. Khi tập trung xong ba chục ngày, ba chục ngày không có thuốc là ba chục ngày anh đã cải tạo gián tiếp chúng rồi đó. Khi thấy thằng nào tốt, ta cho về thăm nhà và bắt ký cam kết,

nếu trong thời gian về nhà còn tái phạm ta cho đi cải tạo ngay. Và, nhớ không cho về một lần, mà chỉ cho về nhỏ giọt, thời gian mỗi lần về chỉ một ngày rồi bắt vô lại. Tôi hứa với anh, chúng không trở tay kịp và nếu có bán thì chẳng ăn thua gì.

- Cách thứ hai, khi thả một con nghiện về nhà, ta cho Công an theo dõi trong ngày đó, nếu có dấu hiệu ta chụp luôn con Kiến mẹ, đây là cơ hội để chụp nhất. Còn mở chiến dịch truy lùng chúng sẽ cao bay, chạy mất.
- * Còn gì nữa không Nhân?
- Bước đầu vậy đi, bao nhiêu đó anh em ta cũng mệt chết rồi, nếu không kết quả ta sẽ tính tiếp.

Nó vừa nói xong, tuy chưa thực hiện, Tư Quang vỗ trán, mang lon Trung tá mà không nghĩ nổi bằng phẳng Thiếu úy mới ra trường và tự hào rằng, mình không lầm khi đã chọn Nhân.

Sau cuộc bàn bạc ấy, Tư Quang họp Ban Lãnh đạo, phân công tác và giao cho Phó phòng làm trưởng ban bài trừ tệ trạng xã hội. Tư Quang và nó đứng ngoài lề làm cố vấn.

Đúng như kế hoạch của nó, chỉ sáu tháng sau thôi, tình hình Huyện trở nên êm ả, bình an không còn cảnh cướp giết như trước, đám giang hồ không còn đệ tử phù phò, mất chỗ đứng nên dời đi nơi khác làm ăn. Thậm chí nhiều gia đình có con em đang nằm trong trại tập trung đến cảm ơn phòng Công an.

Đứng nhìn thấy họ đến, nó khép mình vào một góc, khoanh tay, suy nghĩ, thế ra mình cũng hơi ác, nhưng thà còn hơn, gì mình đã cứu giúp được hàng ngàn người đang khổ sở và quẫn quại.

Sau khi quét sạch đám tệ trạng xã hội. Tư Quang thay mặt phòng Công an đề nghị nó lên Trung úy và Anh hùng lực lượng vũ trang nhân dân.

Chương 6

Không ngờ !

Rầm rầm mà nó đã theo chân Tư Quang thăm thoát đã tám năm rồi. Tư Quang chỉ còn vài tháng nữa là về hưu. Nó năm nay vừa tròn ba mươi một tuổi, lập gia đình và có hai đứa con.

Khi Tư Quang vừa rời khỏi phòng Công an, thì nó cũng đã là một Đại úy và được nắm giữ chức trưởng Đội Bảo vệ Kinh tế. Bây giờ dưới tay nó cả chục nhân viên toàn Sĩ quan và Hạ sĩ quan. Đội của nó có nhiệm vụ Kiểm soát những hàng lậu thuế, đầu cơ tích trữ làm lũng đoạn thị trường.

Trước khi nhận nhiệm vụ mới, có nhiều lần nó muốn đệ đơn đến Thủ trưởng Cơ quan xin nghỉ việc. Vì nó nghĩ, thời gian phụ giúp Tư Quang như thế cũng tạm đủ. Nhưng ngặt một nỗi, Tư Quang là một Cán bộ về hưu, ông ta khi nghỉ việc, được hưởng tất cả những tiêu chuẩn của một Cán bộ và cuộc sống của Tư Quang trong những ngày hưu rất vững chắc. Còn riêng nó nghỉ ngang thì chẳng hưởng được tiêu chuẩn gì cả. Khi sau lưng nó còn một mẹ già, vợ và hai con thơ. Nghĩ tới, nghĩ lui, nhắm không xong, nên nó đành tiếp tục.

Một hôm đang họp cấp trưởng đội, có một nhân viên vào nói nhỏ vị Trưởng phòng. Sau đó ông cho lệnh giải tán giữa chừng và bảo nó ở lại bàn công việc. Thì ra, tại xã nó ở báo lên Công an Huyện rằng. Hiện tại có rất nhiều con buôn đang chuẩn bị vận chuyển những cây Hoa giấy đi nơi khác trái phép hay nói cách khác trốn thuế và không có sự đồng thuận của địa phương.

Như ai cũng biết chừng năm năm trở về sau, Xã nó là nơi rất xung túc, bà con sống bằng nghề nuôi Ong và sản xuất cây Hoa giấy giống rất mạnh. Đa số nhiều người giàu ra cũng nhờ vào những cây hoa giấy này. Họ chuyên bán sỉ cây giống đi các tỉnh miền Đông và miền Trung, hàng ngày có thể lên đến năm bảy xe tải. Hồi đầu buôn bán nhỏ, họ xin phép Chính quyền và đóng thuế má đảng hoàng, về sau càng ngày càng phát triển mạnh với số lượng quá lớn, không biết vô tình hay cố ý họ quên mất chánh quyền nơi họ ở và qua mặt một cách dễ dàng. Trước tình hình khó khăn trên Xã nhiều lần ngăn chặn, nhưng không cách nào kiểm soát hết được với lối kinh doanh ranh ma của những con buôn thời đại mới. Chính vì thế UBND Xã cầu cứu Công an Kinh tế Huyện.

Khi nghe ông Trưởng phòng nói xong, nó bảo Thủ trưởng an tâm, em sẽ báo cáo kết quả với Thủ trưởng trong thời gian ngắn nhất. Thủ trưởng chúc nó thành công. Trở về đội nó ra lệnh dưới cấp, tất cả trong tư thế chiến đấu và chờ lệnh nó. Xong nó thay bộ đồ dân sự và đi về Xã. Ở Xã chỉ biết nó bấy lâu nay làm Công an, nhưng chẳng hiểu nó làm việc gì trên đó, giỏi lắm là cận vệ Thủ trưởng là cùng. Vì đặc biệt mỗi khi về nhà, nó chưa bao giờ mang lon Sĩ quan mà chỉ mặt bộ đồ vàng mà thôi.

Hôm nó về công tác ở Xã, nó giả đờ nghỉ phép, đi ăn nhậu cùng bạn bè trong Xã. Gặp ai nó cũng lu bu, la ba, vui vẻ, nửa say, nửa tỉnh. Gặp ai chất hàng lên xe đi bán cũng nhào đến phụ giúp, góp ý. Có người cho, có người không cho, vì nể trọng nó là một Công an. Nó bảo, Công an, công án gì, cây Hoa giấy là niềm vui của tôi, mỗi khi được tiếp tay với bà con để bán được cây Hoa giấy đi nơi khác là lòng tôi còn hơn trúng số độc đắc.

Gần một tuần lễ hì hục với người dân mà chẳng hưởng đồng nào, chỉ nhậu khi được mời, nó là dân đi Nghỉ vụ Cam- Pu Chia hơn nữa là Công an nhiều năm, nhậu thì nhậu, chớ sức mấy mà say. Nhưng nó lúc nào cũng giả say và cáo biệt ra về. Ngày nào cũng thế, Mẹ và vợ nó đâu có biết nó đang công tác, theo dõi. Cứ thấy nó đi nhậu về là căn nhắc liên tục. Rằng nghỉ phép được một tuần, chỉ toàn là ăn nhậu. Nó vì công việc nên đành ngậm miệng và năn nỉ vợ.

Sau một tuần nằm vùng, nó trở về Cơ quan phân công tác cho đàn em phục kích. Vì ngày giờ vận chuyển hàng, bao nhiêu, đi đâu nó biết tất cả. Tổ hợp nào có giấy phép của Xã, tổ hợp nào không có, tổ hợp nào nửa thịt, nửa mỡ. Nó vẽ kế hoạch, rồi phối hợp với Công an Xã hành động. Đúng ngày giờ ấn định, nó chờ xe chở hàng ra khỏi cổng Xã ba cây số, nó ra lệnh cho chặn lại xét hết đoàn xe. Nó chỉ đứng bên ngoài chỉ huy, không đụng tay vào. Kết quả nó bắt được sáu xe chở đầy Hoa giấy giống hoàn toàn không có giấy phép, trốn thuế, vận chuyển hàng đi tỉnh khác. Những hàng này được tịch thu và chuyển về Huyện. Sau khi điều tra thì những chủ nhân này khai, là đã bán chui nhiều năm nay.

Biết được chuyện, nó vỗ trán kêu trời. Và, tự hỏi? Với số tiền thất thoát thuế cả mấy năm nay và có thể nhiều hơn nữa, Xã sẽ giúp được biết bao nhiêu những cảnh đời rách nát.

Chương cuối

Người đứng đầu

Xã hội càng ngày, càng phát triển vượt bậc. Mọi sinh hoạt trong dường như được tự do, ai muốn bán gì thì bán, ai muốn hành nghề gì thì hành nghề, miễn sao đừng đụng chạm đến Chính trị hay phá rối trị an là được. Nhìn về phương diện khách quan phải nói rất tuyệt vời. Bởi thế, bà con không còn sợ cảnh nghèo túng nữa. Nếu có vốn thì kinh doanh, hành nghề, còn không vốn thì đi làm công, đầu gì đi nữa ngày ấy bụng cũng đủ no, còn hơn! Ngược lại nhiều lúc cũng buồn, là khi lúc bần cùng thì dễ ăn, dễ nói. Riêng bây giờ sung sướng lên, lại sanh ra lắm điều, lắm tật.

Qua những năm công tác, với nhiều thành tích đạt được, nó liên tục được truy thăng từ cấp úy rồi trở thành cấp tá, khi tuổi đời mới vừa ba mươi ba tuổi. Xét về cơ bản, nó là con một gia đình Ngụ, nhưng nhờ có Tư Quang che dù, cộng bản thân rất tốt nên cuối cùng nó cũng chẳng thua ai.

Sau đợt bầu cử Hội đồng Nhân dân các cấp. Nó được phòng Công an Huyện đề cử, ra ứng cử và được trúng cử vào Hội đồng Nhân dân Huyện. Vài tháng sau Huyện ủy bổ nhiệm nó vào chức Chủ tịch Xã quê nhà.

Với tư cách là một Chủ tịch, nó ít khi ngồi tại bàn giấy, mà hay thường rảo rảo theo dân. Bà con trong Xã nghe thăng Nhân về làm Chủ tịch Xã nhà, rất mừng và chờ đợi một tương lai xán lạn. Nhưng trong số ấy, lại có những người rất e ngại khi xuất hiện bóng dáng một Thiếu tá Công an chuyển ngành.

Ngày trước làm Công an Kinh tế thì khác. Sỡ dĩ có những chuyện không vui chẳng qua là nhiệm vụ và bổn phận nó phải làm. Nhưng bây giờ lại khác, nó chẳng thèm bắt bớ ai cả, mà chỉ toàn là động viên, tụ họp dân, phân trần những điều hay lẽ phải, kêu gọi bà con làm theo đúng chánh sách nhà nước. Công tác này nó và UBND Xã mất Thời gian gần một năm trời. Công tác động viên này chỉ lọt tai những người giác ngộ mà thôi, còn đối với bọn lưu manh thì chẳng thấm thía gì.

Nói thì nói vậy, nhưng làm sao qua được lưới trời, bao nhiêu người tốt, bấy nhiêu người xấu trong Xã này đều nằm trong lòng tay của nó. Bởi thế, mấy tay lì lợm còn sót lại, nghe, thấy hơi nó là đá trong quần rồi. Nó có tính tốt, mặc dù người ấy thế nào đi nữa, nó vẫn đối xử, chào hỏi bình thường và cho rằng, nếu họ có tội, thì tội với Nhân dân, nhà nước chớ đâu có tội riêng nó mà xa lánh người ta. Chính những điểm ấy mà ai ai cũng rất mến nó.

Bước qua năm thứ hai. Nó vạch ra những điểm cần phải thực hành cấp bách như sau.

-Kêu gọi Ngân hàng Xã lên kế hoạch cho những hộ nghèo vai tiền với lãi suất thấp, trả dần để sản xuất Nông nghiệp như: Trồng trọt và chăn nuôi, hầu xóa đói giảm nghèo cho một số gia đình còn gặp khó khăn.

-Chính sách bắt buộc, tất cả những trẻ em trong Xã đều phải đến trường học, trong giờ học các em còn lờn võn ngoài đường, cha mẹ sẽ bị phạt ngay.

-Các tụ điểm bán sỉ, lẻ cây Hoa giấy hay những ngành nghề khác phải đăng ký lại tất cả, nếu ai không đăng ký mà hành nghề chui sẽ bị phạt thích đáng.

-Những cơ sở cần người đến giúp việc, phải đến Xã đăng ký và sẽ được phân phối người đến làm việc.

-Ai muốn đi làm phải đến Xã đăng ký, để nhận được việc làm.

-Thành lập đội Bảo vệ 24/24 trong Xã, có quyền hạn như một Công an. Mục đích cho bà con an tâm làm việc và sinh sống.

Năm thứ ba, nó cho tổ chức tiếp.

-Hàng năm sau Tết Nguyên đán một tháng, là lễ hội Cây Hoa giấy kéo dài đến tháng ba.

-Hàng tuần, vào hai ngày cuối tuần, Xã là nơi để Du khách đến tham quan và nghỉ ngơi.

-Đúng ba tháng, tổ chức bán Cây Hoa giấy giống rẻ một lần.

Năm thứ tư, nó cho xây.

-Mỗi ấp, một nhà giữ trẻ

-Và, thêm một trường Tiểu học, tổng cộng Xã có tất cả là hai trường.

-Đào tạo Giáo viên mầm non tại Xã.

Trong quá trình làm Chủ tịch Xã, nó đã đưa ra rất nhiều dự án. Nhìn chung đa số đạt kết quả rất tốt và còn một số tồn tại vì lý do Tài chính, chưa thực hiện được. Nhiều lần nó đã kiến nghị lên cấp trên nhờ hỗ trợ, hầu kịp thời cho sự phát triển chung. Nhưng Huyện trả lời, tình hình Tài chính còn khó khăn, ở đâu cũng vậy, cấp trên cũng đang khổ tâm như nó. Thế thì đành cùng chung số phận. Tuy, không hỗ trợ được cho nó ngay lúc này, nhưng Huyện ủy lúc nào cũng khen ngợi và cho rằng, nó là một trong những vị Chủ tịch Xã gương mẫu nhất của Huyện.

Sau khi mẹ nó mất, cũng là lúc nhiệm kỳ năm năm vừa kết thúc, điếm lại một phần đời, mười sáu năm vừa làm chính quyền, vừa đi làm Xí nghiệp, vừa đi Nghĩa vụ, rồi trở lại chính quyền, nó cảm thấy sự cố gắng như thế cũng đủ lắm rồi. Và, bốn phận, trách nhiệm còn lại, phải lo cho người vợ hiền và hai con thơ với chuỗi ngày còn lại. Rồi cầm bút viết đơn xin nghỉ việc và trở về với cuộc sống dân thường.

Thủy Điền Mùa hè năm 2014

Nguồn: [Hoa Nở Làng Tôi - Chương 4 - 5 & 6 * Sai Mon Thi Dan](#)

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9700 TÁC PHẨM